

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΒΕΛΟΥ

**ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ  
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ**



ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015

## Αντί προλόγου

Την Τρίτη, 9-11-2015, επισκέφθηκε το Σχολείο μας η σύμβουλος των φιλολόγων κ. Χρύσα Σπυροπούλου, καθώς το Λύκειό μας εντάσσεται στα σχολεία της παιδαγωγικής της ευθύνης. Στα πλαίσια αυτής της επίσκεψης συναντήθηκε με τους μαθητές του Προγράμματος «Λογοτεχνικές Δημιουργίες» και πραγματοποίησε ένα Εργαστήριο Λογοτεχνικής Γραφής, στο οποίο παρουσίασε τρόπους και τεχνικές με τις οποίες οι έφηβοι-λογοτέχνες μας μπορούν να γράφουν τα ποιήματα και τα διηγήματά τους.

Θεωρούμε ότι η πρωτοβουλία της αυτή είναι μεγάλη τιμή για το Σχολείο μας και ταυτόχρονα μια εξαιρετικά εποικοδομητική διδακτική πρόταση που ενθουσίασε πραγματικά τους μαθητές μας. Ευχαριστούμε θερμά την κ. Σπυροπούλου και στην προσπάθειά μας να εκφράσουμε την ικανοποίησή μας συγκεντρώσαμε τις δημιουργίες των μαθητών μας και τις παραθέτουμε με χαρά σε αυτόν τον 1<sup>ο</sup> Τόμο Λογοτεχνικής Δημιουργικής Γραφής.

Αφιερώνουμε, λοιπόν, στην κ. Σπυροπούλου αυτή τη μικρή συλλογή και της ευχόμαστε να είναι πάντα γεμάτη εμπνεύσεις και δημιουργική διάθεση.

Οι υπεύθυνες του Προγράμματος

Νάκου Μαρία

Γαμβρούλη Παναγιώτα

Καλλιμάνη Μαρία



## ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Το Εργαστήριο Λογοτεχνικής Γραφής, όπως το οργάνωσε και το παρουσίασε η κ. Σπυροπούλου, στηρίχθηκε σε ένα πολύ καλά δομημένο σχέδιο που θα μπορούσε να ονομαστεί «Λογοτεχνική γραφή: Από τη Θεωρία στην Πράξη» και υλοποιήθηκε σε δύο διδακτικές ώρες. Η πρώτη διδακτική ώρα περιελάμβανε την εισήγησή της και τη συζήτηση με τους μαθητές, ώστε οι τελευταίοι να μπορούν να κατανοήσουν και να εμπεδώσουν τις προτεινόμενες οδηγίες και τεχνικές. Τη δεύτερη διδακτική ώρα η εισηγήτρια κάλεσε τους «λογοτέχνες» μας να αξιοποιήσουν όσα έμαθαν μέσα από μια διασκευή.

Πιο συγκεκριμένα, έδωσε στους μαθητές μία παράγραφο από το διήγημα του Άντον Τσέχωφ «Η Αγάπη» και τους ζήτησε να ολοκληρώσουν την ιστορία χρησιμοποιώντας τη φαντασία τους και αξιοποιώντας τις γνώσεις που απέκτησαν από την εισήγησή της. Οι περισσότεροι κατάφεραν να τελειώσουν την εργασία εγκαίρως, ενώ κάποιοι παρέμειναν στην αίθουσα για μια ακόμα διδακτική ώρα. Το σημαντικό όμως είναι ότι προσπάθησαν, ενθουσιάστηκαν και δημιούργησαν.

Ας διαβάσουμε, λοιπόν, τι έγραψαν!

## Η αγάπη

Το πρόγευμα εκείνη τη μέρα ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμιότατα πιροσكى, караβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε πάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα. Η ποδιά του ήταν λαδωμένη. Παρά την απρόσεχτη και απεριποίητη εμφάνισή του, ήταν ένας άνθρωπος πολύ συγκροτημένος και κανείς δεν μπορούσε να αμφισβητήσει ούτε τις μαγειρικές του ικανότητες, που εντυπωσίαζαν τους πάντες, ούτε την καλόκαρδη κι ευαίσθητη καρδιά του, που κρυβόταν πίσω από την σκληρή και αποκρουστική όψη του. Αποτελούσε το πιο αγαπητό και συμπαθές πρόσωπο του Δούκα. Τον ξεχώριζε και τον ευνοούσε απ' όλο το προσωπικό του σπιτιού του. Ήταν το μόνο άτομο που μπορούσε να εμπιστευτεί εκεί μέσα.

Τα πιάτα που ζήτησαν οι καλεσμένοι του Δούκα απογοήτευσαν τον μάγειρα. Ο καθένας ζητούσε κάτι διαφορετικό, κάτι συνηθισμένο και όχι πρωτότυπο για τον Νικόλα που μαγείρευε από νεαρή ηλικία για ανθρώπους σαν και του λόγου τους. Τους αριστοκράτες τους ήξερε καλά. Περίεργοι, μουντοί, επιφανειακοί και ιδιότροποι. «Το πιάτο μου δεν έχει αλάτι», «Μα γιατί βάζεις τόσο αλάτι στο φαγητό, αγαπητέ μου;», «Σήμερα θέλω κάτι το διαφορετικό», «Πάλι αυτό μαγείρευες;», «Το κρέας μου δεν είναι καλά ψημένο», «Το έψησες τόσο που έγινε κάρβουνο το κρέας μου και δεν μασιέται».

Η φωνή της κόρης του Δούκα χάιδεψε τα αυτιά του Νικόλα. Μόλις είπε κι αυτή με την σειρά της το πιάτο που ήθελε, όλοι γύρισαν και την κοίταξαν έκπληκτοι. Ακόμα και ο ίδιος ο μάγειρας, που δεν περίμενε να ακούσει κάτι τέτοιο από μια αριστοκράτισσα.

-Εγώ θέλω ιταλική καρμπονάρα.

Ένα χαμόγελο έλαμψε στο πρόσωπό του. Έκανε πολύ μεγάλες προσπάθειες για να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του και να εμποδίσει τον αγριεμένο Δούκα από το να την μαλώσει για την επιλογή της.

-Μα τι εξαίσια και πρωτότυπη επιλογή, δεσποινίς μου! Στην Ιταλία το λατρεύουν αυτό το πιάτο οι όμοιές σας.

Το ύφος του Δούκα άλλαξε αμέσως και από αγριεμένο έγινε ήπιο και μια δόση υπερηφάνειας τόνισε την έκφρασή του. Πρόσταξε τον μάγειρα να φέρει σε όλους το ίδιο πιάτο με την κόρη του κι εκείνος έτρεξε να εκπληρώσει τις προσταγές του αφέντη του.

Μετά από πολλά χρόνια μαγείρευε τραγουδώντας και η καρδιά του φτερούγιζε σε κάθε υλικό που πρόσθετε μες στην κατσαρόλα του. Μετά από χρόνια ένοιωθε να ζωντανεύει μέσα του η αγάπη για τη μαγειρική που τον είχε κάνει να ταξιδέψει σε τόσες χώρες και να μπει σε τόσα σπίτια. Πέρα από το τραγούδι στα αυτιά του ηχούσε και η φωνή της όμορφης αριστοκράτισσας. Στο μυαλό του σχηματίστηκε η φιγούρα της -τα μεταξένια μαλλιά της, τα μεγάλα λαμπερά μάτια της και αυτό το χαριτωμένο χαμόγελο στο πρόσωπό της- και μια φλόγα άναψε στην καρδιά του. Μια φλόγα που έσβησε αμέσως όταν ο Νικόλας, ταραγμένος από την σκέψη του, έριξε παγωμένο νερό στο πρόσωπό του, για να του φύγει η ιδέα. Μα είναι δυνατόν να του συνέβαινε αυτό; Με την κόρη του Δούκα, του αφέντη του; Αυτό το μικρό αθώο, κοριτσάκι; Η αλήθεια είναι πως δεν το λες και μικρό κοριτσάκι. Ήταν ενήλικη πλέον και για τα δεδομένα της εποχής και της κοινωνίας της είχε ξεπεράσει την ηλικία που

θεωρούσαν κατάλληλη για γάμο. Δεν έπρεπε να σκέφτεται, όμως, έτσι γι' αυτήν. Ήταν η κόρη του αφέντη του. Θα ήταν προσβολή και προδοσία στο πρόσωπο του Δούκα, αν αυτός ερωτευόταν τη μικρή αριστοκράτισσα.

Απήλαυσαν όλοι το μεσημεριανό τους και συγχάρηκαν την κόρη του Δούκα για την εξάισια επιλογή της. Τέλος, δήλωσαν ότι από εδώ και στο εξής θα ζητούν αυτό το πιάτο όπου πηγαίνουν. Ο μάγειρας αντιλήφθηκε κάτι το διαφορετικό. Συνήθως, όταν είχαν τέτοιου είδους επισκέψεις, μετά το μεσημεριανό γεύμα, οι άντρες μαζεύονταν στο σαλόνι για τις συνηθισμένες βαρετές συζητήσεις τους και οι γυναίκες –δηλαδή η γυναίκα, η αδερφή και η κόρη του Δούκα- αποχωρούσαν στα δωμάτιά τους. Αυτή τη φορά, όμως, η γυναίκα και η κόρη του Δούκα ακολούθησαν τους άντρες στο σαλόνι. Τον λόγο κανείς δεν τον ήξερε και τον μάγειρα τον έτρωγε η περιέργεια. Τι να θέλει ο Δούκας την κόρη του στο σαλόνι με τόσους άντρες; Αν ήταν μόνο η γυναίκα του, δεν θα του φαινόταν τόσο περίεργο. Αλλά γιατί και η κόρη; Μια ιδέα πέρασε από το μυαλό του πάλι και τον τάραξε πολύ περισσότερο από την προηγούμενη. Τα σωθικά του ανακατεύτηκαν, η καρδιά του χτυπούσε ανεξέλεγκτα και τον είχε λούσει κρύος ιδρώτας. Μα πώς μπορούσε να νιώθει ότι χάνει κάτι που δεν του ανήκει καν; Ο Νικόλας αδυνατούσε να εξηγήσει τα τόσο περίπλοκα συναισθήματά του σήμερα. Θα ευχόταν να μην του είχε ζητηθεί ποτέ να μαγειρέψει αυτήν την καρμπονάρα.

Το μυαλό του έτρεξε στην Ιταλία. Τότε που ήταν ακόμα νέος και καλοστεκούμενος εργαζόταν σ' ένα εστιατόριο. Μια φορά την εβδομάδα ερχόταν στο εστιατόριο μια οικογένεια αριστοκρατών σαν κι αυτήν που υπηρετούσε τώρα. Η οικογένεια είχε έξι παιδιά. Τρεις κόρες και τρεις γιούς. Οι κόρες προτιμούσαν να τρώνε καρμπονάρα, ενώ οι γιοι αστακό. Κάθε που ήξερε ότι θα ερχόντουσαν, ετοιμάζε τα φαγητά λίγο νωρίτερα, για να μην τους κάνει να περιμένουν, και τους σερβίριζε ο ίδιος. Η μεγαλύτερη κόρη τον κοιτούσε στα μάτια, όποτε της έδινε το πιάτο της και φαινόταν να ευχαριστείται πολύ το μεσημεριανό της. Την είχε ερωτευτεί παράφορα και ο έρωτας του έβρισκε ανταπόκριση. Τους κατάλαβε, όμως, ο πατέρας της και σταμάτησαν να πηγαίνουν εκεί. Μετά από μήνες που δεν είχαν πατήσει το πόδι τους στο εστιατόριο, έμαθε ότι η αγαπημένη του είχε αυτοκτονήσει. «Ερωτική απογοήτευση» είπαν κάποιοι. «Δεν την άφησε ο πατέρας της να παντρευτεί αυτόν που αγαπούσε η καρδιά της» είπαν κάποιοι άλλοι. Τον απέλυσαν την επόμενη μέρα που διαδόθηκε το γεγονός.

Βγήκε στον κήπο να κάνει ένα τσιγάρο και βρήκε την κόρη του αφέντη του να κλαίει. Την πλησίασε αργά, για να μην την τρομάξει, και κάθισε δίπλα της. Εκείνη σήκωσε τα δακρυσμένα μάτια της κι όταν τον αντίκρισε, η καρδιά του ράγισε.

-Εσύ είσαι, Νικόλα; Πόσο χαίρομαι που είσαι εσύ!, είπε η κόρη του Δούκα.

-Εγώ είμαι, αξιοτάτη μου. Αισθάνεστε καλά; Μήπως θέλετε να φωνάξω την μητέρα σας; την ρώτησε.

-Όχι, δεν θέλω κανέναν.

-Τότε να πηγαίνω κι εγώ, είπε απογοητευμένος.

-Όχι, εσύ μείνε. Μόνο εσύ με νοιάζεσαι πραγματικά απ' όλους εδώ μέσα.

-Μα μην το λέτε αυτό, δεσποινίς μου. Οι γονείς σας κάνουν τόσα πολλά για σας και σας νοιάζονται τόσο πολύ.

-Αν με νοιάζονταν, θα με ρωτούσαν προτού πάρουν οποιαδήποτε απόφαση που αφορά την ζωή μου.

-Μα τι σας συμβαίνει επιτέλους, δεσποινίς Μαίρη; Τι σας έχει ταράξει τόσο πολύ;

-Είδες στο τραπέζι αυτόν που καθόταν αριστερά του πατρός μου; Εκεί που συνήθως κάθεται ο αδερφός μου;

-Δεν θυμάμαι και τόσο καλά.

-Αυτός που παρήγγειλε αρχικά φιλετάκια αλά κρεμ.

-Μάλιστα! Αυτός ο ένδοξος και ευγενικός νέος. Πρέπει να είναι κοντά στην ηλικία σας.

Πολύ ευγενής και αξιοπρεπής μου φάνηκε, αν σας ενδιαφέρει η γνώμη μου.

-Αγενέστατος κι εγωιστής ήταν. Όλο για τον εαυτό του μιλούσε και για την επιτυχημένη καριέρα του.

-Μα αυτό δεν είναι και τόσο κακό, αγαπητή μου. Αντιθέτως, θα έλεγα πως ο νέος ήθελε να κάνει καλή εντύπωση στον Δούκα μας. Έτσι κάνουν όλοι όσοι θέλουν να συνεργαστούν μαζί του. Σίγουρα για επιχειρηματική δουλειά θα επρόκειτο η επίσκεψή του.

-Πέφτεις έξω, Νικόλα. Είναι ο μελλοντικός μου σύζυγος. Ήρθε εδώ για να μου κάνει πρόταση γάμου και ο Δούκας μας του έδωσε το χέρι μου. Υποτίθεται ότι έπρεπε να βρίσκομαι μπροστά εκείνη την ώρα, για να πω αν τον θέλω ή όχι. Κανείς, όμως, δεν με ρώτησε και όταν πήγα να μιλήσω, η μητέρα μου με σκούντηξε και με διέταξε να σιωπήσω. Εγώ δεν τον θέλω αυτόν. Είμαι ερωτευμένη με άλλον.

Στις τελευταίες τις λέξεις ένας κόμπος ανέβηκε στον λαιμό του Νικόλα. Φοβήθηκε να ρωτήσει. Φοβήθηκε αυτό που θα έπαιρνε ως απάντηση. Δεν του είχε μείνει πολύ θάρρος. Γι' αυτό έμεινε σιωπηλός, μέχρι η Μαίρη να ησυχάσει από το κλάμα της. Κι όταν ησυχάσε, συνέχισε να λέει:

-Από μικρή είμαι ερωτευμένη με τον γιο του Δούκα Χριστόφορου, του αγαπημένου φίλου του πατέρα μου. Παίζαμε μαζί από παιδιά και πάντα μου έλεγε ότι θα με παντρευτεί. Όταν έφυγε για το Λονδίνο, η καρδιά μου έσπασε, αλλά ένα γράμμα του την επανέφερε στην αρχική της μορφή. Στο γράμμα του μου υποσχόταν ότι θα γυρνούσε σύντομα και θα με ζητούσε από τον πατέρα μου. Τον περίμενα για πολύ καιρό. Λίγες βδομάδες πριν γυρίσει οι πατεράδες μας τσακώθηκαν πολύ άσχημα. Μου ξαναέστειλε γράμμα, για να μου εξηγήσει ότι ο πατέρας του τού απαγόρευε να με ξαναπλησιάσει. Ο έρωτας μας έμεινε ανεκπλήρωτος.

-Μην στεναχωριέστε, καλή μου. Γιατί δεν κάνετε μια προσπάθεια να μιλήσετε στον πατέρα σας; την ρώτησε με κατεβασμένα τα μούτρα.

-Αυτό είναι αδύνατο να γίνει. Θα θυμώσει πάρα πολύ και τότε είναι που δεν θα με ρωτήσει αν ενδιαφέρομαι για τον νέο που μου προξέενεψε.

-Δεν ξέρετε σίγουρα ποια θα είναι η αντίδραση του πατέρα σας, μέχρι να την δείτε. Αλλά δεν θα την δείτε, αν δεν τον πλησιάσετε να του μιλήσετε. Ο γάμος σας με τον γιο του Δούκα Χριστόφορου θα είναι μια ευκαιρία να συμφιλιωθούν και να ενώσουν τις περιουσίες τους. Επίσης, θυμάμαι τον πατέρα σας από τότε που ήσασταν ακόμα παιδιά να λέει πως θα ήθελε πολύ να συμπεθεριάσει με τον φίλο του. Γιατί δεν κάνετε μία προσπάθεια;

-Ίσως να έχεις δίκιο, Νικόλα. Θα μιλήσω στον αδερφό μου, που τον έχει του χεριού του, γιατί εμένα ούτε που θα θελήσει να με ακούσει.

-Σοφή σκέψη, δεσποινίς Μαίρη. Πηγαίνετε τώρα να ξεκουραστείτε. Είναι αργά.

Την επόμενη μέρα καθώς ετοιμάζε το πρωινό για την αριστοκρατική οικογένεια, άκουσε φωνές από την τραπεζαρία κι έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Κοντοστάθηκε μπροστά στην κλειστή πόρτα της τραπεζαρίας, όταν ήχησε ο κρότος ενός ποτηριού που έσπασε και ο η βροντερή φωνή του Δούκα να λέει:

-Ανόητε, δεν σκέφτεσαι καθόλου; Πώς τόλμησες να μου προτείνεις κάτι τέτοιο; Αυτοί οι άνθρωποι είναι σκέτοι απατεώνες. Σ' αυτούς θες να προξενήσεις την μοναδική και πολύτιμη αδερφή σου; Ξεχνάς τον ύπουλο τρόπο με τον οποίο μας φέρθηκε ο Χριστόφορος; Ούτε Δούκας δεν αξίζει να λέγεται αυτός ο εγωιστής. Δεν θα ενώσω εγώ την περιουσία μου μ' αυτούς. Ούτως ή άλλως την έχω ήδη τάξει στον Δούκα Άγγελο. Μην ξανακούσω, λοιπόν, καμία τέτοιου είδους πρόταση και από εσένα δεν θέλω γενικά να ξανακούσω τίποτα.

-Μα πατέρα αγαπιούνται..., τόλμησε να αντειπεί ο γιος του Δούκα.

-Είναι παντρεμένος, ανίδεε. Παντρεύτηκε με το που γύρισε εδώ με μια Αγγλίδα που την έφερε μαζί του από το Λονδίνο.

Σιωπή επικράτησε στην τραπεζαρία και η απογοήτευση και η στεναχώρια ξεχειλίζουν τον Νικόλα. Πώς να ένιωθε τώρα η Μαίρη; Πολύ ανησυχούσε γι' αυτήν. Θα είχε ραγίσει η καρδιά της. Ίσως μάλιστα να είχε τρέξει στο δωμάτιό της και να έκλαιγε γοερά. Κι αν είχε κι αυτή καταλήξει όπως η Ιταλίδα του; Έπρεπε να το διαπιστώσει. Ανασυγκροτήθηκε αμέσως και μπήκε στην τραπεζαρία. Ήταν όλη η οικογένεια μαζεμένη. Όλοι στις θέσεις τους. Δεν έριξε ούτε ένα βλέφαρο στην καθαρίστρια που μάζευε τα γυαλιά από το πάτωμα.

-Όστε είστε όλοι εδώ. Εξαίσια! Σε λίγο θα είναι έτοιμο το πρωινό σας, αγαπητοί μου, είτε με εύθυμο ύφος, κάνοντας σαν να μην είχε ακούσει τίποτα.

Καθώς έφευγε, ένιωσε πάνω του τα βουρκωμένα μάτια της Μαίρης. Άλλη μία μαχαιριά στην καρδιά του η δική της στεναχώρια.

Την επόμενη μέρα έμαθε πως ο Δούκας είχε πάρει την απόφαση να φιλοξενήσει τον μελλοντικό γαμπρό του δύο βδομάδες πριν τον γάμο. Ήθελε να χαρεί τους μελλοννυμφους πριν φύγουν για την έπαυλη του Δούκα Άγγελου, όπου θα ξεκινούσαν τον κοινό τους βίο. Η απόφαση αυτή δεν ήταν καθόλου σωστή και σοφή. Είχε ένα κακό προαίσθημα για την εξέλιξη αυτής της σύντομης φιλοξενίας.

Πήγε στον Δούκα το απογευματινό του τσάι με κρουασάν σοκολάτας που ο ίδιος είχε φτιάξει. Άφησε τον δίσκο στο τραπέζι της βεράντας, όπου καθόταν ο Δούκας. Εκείνος τον ευχαρίστησε και τον πρόσταξε να καθίσει για λίγο.

-Αγαπητέ μου Νικόλα, του είπε αφήνοντας στο τραπέζι το βιβλίο που κρατούσε, είσαι ο μόνος που εμπιστεύομαι εδώ μέσα. Ο μόνος που με καταλαβαίνει. Μέχρι και ο ίδιος μου ο γιος με πρόδωσε. Την κόρη μου δεν θέλω καν να την αναφέρω. Είναι ένα κακομαθημένο κορίτσι. Έπρεπε να είχα αναθέσει την ανατροφή της σε παραμάνα, γιατί καθώς φαίνεται η μάνα της την κακόμαθε πάρα πολύ. Σε θυμάμαι κι εσένα που έτρεχες όλη μέρα να εκπληρώσεις κάθε της επιθυμία. Από τότε που ήταν μόλις τριών χρονών είχε ένα σωρό απαιτήσεις. Φαντάσου τι απαιτήσεις έχει τώρα που μεγάλωσε. Αρνείται να υπακούσει στις προσταγές μου. Πώς είναι δυνατόν αυτό;

-Δούκα μου, αν μου επιτρέπετε, θέλω να ξέρετε πως δεν με ενοχλούσε καθόλου, που όταν ήταν μικρή της μαγείρευα ό, τι μου ζητούσε. Αντιθέτως, μ' ευχαριστούσε πάρα πολύ η πρωτοτυπία της. Έχω συναντήσει πολλά κορίτσια της τάξης, μα κανένα από αυτά δεν είχε τόσο καλές και σωστές προτιμήσεις. Όλα ήταν κακομαθημένα και ιδιότροπα. Αυτή όχι. Αν την είχα κόρη μου, θα ήμουν πολύ περήφανος γι' αυτήν.

-Όχι και κόρη σου, αγαπητέ μου. Μια εικοσαετία σας χωρίζει. Πλέον πρέπει να είσαι αρκετά ώριμος για να κάνεις παιδιά. Γι' αυτό κι εγώ παντρεύτηκα στα τριάντα μου. Μα δεν με απασχολεί τόσο το ήθος της όσο η συμπεριφορά της. Γιατί να μην με υπακούει και να βάζει τον αδερφό της να μου προτείνει άλλον γαμπρό;

-Δεν το γνωρίζω αυτό, αφέντη μου. Γιατί δεν προσπαθείτε να μιλήσετε μαζί της;

-Δεν είναι δική μου δουλειά αυτή. Η μάνα της πρέπει να συζητήσει μαζί της. Αυτή έχει αναλάβει την ανατροφή της.

-Έχετε δίκιο, Δούκα μου.

-Κι επιτέλους τι έχει ο Δούκας Άγγελος και δεν τον θέλει; Είναι μορφωμένος, ευφυής, ευγενικός, σωστός επιχειρηματίας κι απ' όσο ξέρω αρέσει στις γυναίκες. Είναι ένας καθώς πρέπει αριστοκράτης. Τι του λείπει;

-Δεν γνωρίζω, κύριε. Με όλο το θάρρος, είστε σίγουρος ότι είναι σωστό να φιλοξενήσετε τον μελλοντικό γαμπρό σας;

-Μα και βέβαια είμαι! Έτσι πρέπει να γίνει. Γιατί ρωτάς;

-Έχω ένα κακό προαισθήμα, αφέντη μου. Αλλά εγώ είμαι ένας απλός μάγειρας. Δεν έχει σημασία τι προαισθάνομαι εγώ. Σημασία έχει να είστε εσείς ευτυχισμένος κι αυτό θα γίνει μόνο αν πετύχει ο γάμος της κόρης σας και αργότερα του γιού σας.

-Χαίρομαι που με καταλαβαίνεις, Νικόλα. Ήμουν σίγουρος ότι μόνο μαζί σου θα μπορούσα να συνεννοηθώ. Απόψε έρχεται ο Δούκας Άγγελος. Να βάλεις τα δυνατά σου για το βραδινό.

-Μάλιστα, Δούκα μου! είπε, υποκλίθηκε κι έφυγε για την κουζίνα του.

Δεν μπόρεσε να κοιμηθεί όλο το βράδυ. Άκουγε ένα ουρλιαχτό μες την βουβή νύχτα, αλλά το σπίτι ήταν τόσο μεγάλο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει από πού ερχόταν. Ήθελε να πιστεύει πως ήταν απέξω. Σίγουρα αυτό θα ήταν. Κάποια πεινασμένη γάτα.

Σηκώθηκε πριν το χάραμα και βρήκε στον κήπο να κάνει το πρωινό του τσιγάρο. Πριν το ανάψει, έπιασε με την άκρη του ματιού του μια γυναικεία φιγούρα να κλαίει καθισμένη στο πλακόστρωτο έδαφος, δίπλα από τα τριαντάφυλλα. Τα άλλοτε λευκά τριαντάφυλλα είχαν κοκκινίσει. Το θέαμα ήταν αποτρόπαιο. Η Μαίρη ήταν αυτή η γυναίκα που έβλεπε με κουρελιασμένα και ματωμένα ρούχα; Έτρεξε γρήγορα κοντά της.

-Δεσποινίς Μαίρη, τι σας συμβαίνει; Τι πάθατε;

Η κοπέλα δυσκολευόταν να απαντήσει μέσα από τους λυγμούς της.

-Μα πώς είστε έτσι; Πείτε μου τι έγινε.

-Ω, αγαπητέ μου Νικόλα! Ντρέπομαι τόσο πολύ, είπε η Μαίρη κλαίγοντας.

-Αυτός σας έκανε έτσι; Ο Δούκας Άγγελος, σωστά;

-Ναι. Δεν κατάλαβα πώς μπήκε στο δωμάτιό μου. Καθώς ετοιμαζόμουν να βάλω το νυχτικό μου όρμησε πάνω μου και..., ένας λυγμός την διέκοψε.

-Εντάξει. Ηρεμήστε, αγαπητή μου. Θα πληρώσει γι' αυτό που σας έκανε.

-Δεν θα πληρώσει, Νικόλα. Έφυγε.

Η Μαίρη λιποθύμησε στα χέρια του. Εκείνος την σήκωσε κι έτρεξε στο δωμάτιο της καμαριέρας και μαζί την πήγαν στο δωμάτιο της Δούκισσας. Οι κραυγές της Δούκισσας τους ξύπνησαν όλους, ακόμα και το Δούκα, που τίποτα ως τώρα δεν είχε σταθεί ικανό να τον ξυπνήσει. Όταν βρέθηκε στο δωμάτιο της γυναίκας του και την αντίκρισε με την λουσμένη στο αίμα κόρη του να τον κατηγορεί και να τον υβρίζει, στράφηκε προς τον Νικόλα.

-Τι συμβαίνει, Νικόλα; Τι έπαθε η πολύτιμη κόρη μου;

-Γιατί δεν ρωτάτε τον ενάρετο μελλοντικό γαμπρό σας, αφέντη μου;



Ο Δούκας έτρεξε στο δωμάτιο του φιλοξενουμένου του, για να το βρει εντελώς άδειο. Του κόπηκαν τα γόνατα. Ευτυχώς, τον είχε ακολουθήσει ο Νικόλας και τον κράτησε να μην πέσει.

-Αυτός; Αυτός μου έκανε έτσι την μονάκριβη κόρη μου;

-Σας το είχα πει, αφέντη μου. Αν μιλούσατε με την κόρη σας, τίποτα δεν θα είχε συμβεί.

Οι επόμενες μέρες κυλούσαν αργά και βασανιστικά. Τίποτα δεν ήταν πια ίδιο. Ο Δούκας δεν έβγαινε από το γραφείο του πλέον ούτε καθόταν στο ίδιο τραπέζι με την οικογένειά του. Αν συναντούσε την κόρη του, καθώς πήγαινε από το γραφείο του στο δωμάτιό του το βράδυ, έσκυβε το κεφάλι κι έτρεχε μέχρι το δωμάτιό του. Την ντρεπόταν πλέον. Την ντρεπόταν πολύ. Σαν να την είχε κάνει αυτός έτσι. Θεωρούσε τον εαυτό του συνένοχο του θύτη της. Η γυναίκα του, όποτε τον έβλεπε, τον κατσαδιάζε και δεν άφηνε στιγμή την κόρη της. Τον είχε μισήσει πλέον θανάσιμα. Και δεν ήταν η μόνη. Όλοι πλέον τον μισούσαν. Όλοι όσοι ήξεραν τι είχε γίνει. Όχι, όμως, η Μαίρη. Αυτή ήξερε ποιός ήταν ο πραγματικός θύτης της και θεωρούσε ότι ο πατέρας της δεν έφταιζε σε τίποτα. Έκανε αυτό που πίστευε ότι ήταν καλύτερο για την κόρη του.

Η κατάσταση στο σπίτι ήταν ανυπόφορη και για τον Νικόλα, ο οποίος είχε μείνει ουδέτερος. Ένα απόγευμα, που είχε πάει το απογευματινό τσάι στον Δούκα, εισέβαλε στο γραφείο του η Δούκισσα και άρχισε να φωνάζει.

-Αυτός ο ενάρετος κι αγαπητός σου Δούκας άφησε έγκυο την κόρη μας. Τι σκοπεύεις να κάνεις γι' αυτό;

Ο Δούκας έβαλε το χέρι στην καρδιά του κι άρχισε να τρέμει ολόκληρος. Προσπαθούσε απεγνωσμένα ν' αναπνεύσει. Ο Νικόλας του προσέφερε τις πρώτες βοήθειες. Όταν τον συνέφερε, τον άκουσε να λέει:

-Βρείτε τον κι αύριο θα γίνει ο γάμος.

Η Δούκισσα έμεινε στήλη άλατος να τον κοιτάζει. Το ίδιο και ο μάγειράς του.

-Τι με κοιτάτε; Αυτό που είπα θα γίνει. Βρείτε τον. Νικόλα, στείλε κάποιον να μου τον φέρει εδώ. Πήγαινε, είπα.

Τα λόγια του Δούκα έγιναν πολύ σύντομα πράξεις. Το επόμενο πρωί ο Δούκας Άγγελος βρισκόταν πάλι στον τόπο του εγκλήματος. Κανείς δεν κατάλαβε ούτε πότε έγινε ο γάμος ούτε πώς κατάφεραν την Μαίρη να βρίσκεται δίπλα του σε όλη την διάρκεια της τελετής. Ο Νικόλας δεν μαγεύρησε τίποτα. Στο κάτω-κάτω κανείς δεν είχε όρεξη για φαγητό μια τέτοια μέρα. Όλοι ήταν θλιμμένοι.

Το απόγευμα έφυγαν οι νεόνυμφοι για την έπαυλη του γαμπρού. Ο Δούκας έδωσε μοναδική προίκα στην κόρη του τον Νικόλα, τον πιο πιστό του υπηρέτη. Ήξερε πως μόνο αυτός θα μπορούσε να την προστατέψει. Μα η καρδιά του Νικόλα το 'ξερε πώς θα άντεχε να ζει κάτω από την ίδια στέγη μ' έναν τέτοιο άνθρωπο.

Συμβούλεψε την Μαίρη να κλειδώνει την πόρτα της τα βράδια κι εκείνος θα παραφυλούσε, για να μην την ξαναπειράξει ο καινούργιος του αφέντης. Η Μαίρη αρρώστησε κι όλοι φοβήθηκαν πως θα έχανε το μωρό της. Ο Νικόλας της έφτιαχνε νόστιμες σούπες και την φρόντιζε όσο καλύτερα μπορούσε. Μέσα στον πυρετό της του είπε μια μέρα:

-Νικόλα, πάρε με από εδώ. Δεν αντέχω άλλο. Θα πεθάνω και μαζί μου θα πεθάνει και το μωρό μου.

Μα τι να έκανε ο ανήμπορος Νικόλας; Μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να τους σώσει και τους δύο από τα δόντια του λύκου. Και δεν άργησε να γίνει αυτό το θαύμα.

Στην έπαυλη ήρθε ως επισκέπτης ο γιος του Δούκα Χριστόφορου. Όταν είδε τον μάγεια, τον αναγνώρισε αμέσως. Μόλις έμειναν οι δυο τους, του είπε ο Νικόλας:

-Αγαπητέ μου, δεν έχουμε πολύ χρόνο. Γι' αυτό ακούστε με προσεκτικά. Η Μαίρη αναγκάστηκε να παντρευτεί αυτό το κτήνος γιατί πριν τον γάμο κυοφόρησε το παιδί του. Τώρα είναι βαριά άρρωστη από την στεναχώρια της. Κινδυνεύει να χαθεί κι εκείνη και το παιδί της. Χρειάζομαι την βοήθειά σας να την φυγαδεύσω απόψε κιόλας, γιατί έχω την εντύπωση ότι ο Δούκας Άγγελος κάτι σχεδιάζει.

-Μα τι είναι αυτά που λες, αγαπητέ μου Νικόλα; Δεν πιστεύω σ' αυτά που ακούω. Η αγαπημένη μου Μαίρη είναι άρρωστη;

-Βαριά άρρωστη εξαιτίας του. Πρέπει να με βοηθήσεις. Δεν χρειάζεται να μάθει τίποτα η γυναίκα σου...

-Μα δεν είμαι παντρεμένος.

-Πώς; Μα νόμιζα...

-Το ξέρω. Έτσι ήθελε ο πατέρας μου να πιστεύετε, για να με ξεπεράσει η Μαίρη. Μα ακόμα κι αν με ξεπέρασε εκείνη, εγώ δεν την ξεπέρασα.

-Όχι, εκείνη ποτέ δεν σε ξεπέρασε. Ήσουν ο λόγος που δεν ήθελε να παντρευτεί κανέναν άλλον εκτός από σένα.

-Αν είναι έτσι, θα σε βοηθήσω. Θα πρέπει να μείνω και για το βραδινό γεύμα εδώ. Μετά το βραδινό και αφού με ξεπροβοδίσει ο Δούκας θα έρθω με την άμαξά μου στην πίσω αυλή. Να είστε ήδη εκεί.

-Και το μωρό;

-Αν καταφέρω να την πάρω, θα είναι δικό μου.

Κι έτσι έγιναν όλα. Όντως ο γιος του Δούκα Χριστόφορου ήρθε από την πίσω αυλή και όντως τον περίμεναν ο Νικόλας με την Μαίρη. Την πήρε σπίτι του και αφού εκείνη κατάφερε να χωρίσει από το κτήνος, παντρεύτηκαν και αναγνώρισε το παιδί της ως δικό του. Στον Δούκα Άγγελο είπαν ότι είχε αποβάλλει λόγω της αρρώστιας της.

Σ' ένα γράμμα του μετά το διαζύγιο ζητούσε να πάει κάποιος να μαζέψει τα πράγματα της Μαίρης από την έπαυλή του. Κανείς δεν δεχόταν να πάει "στην σπηλιά του λύκου" και η Μαίρη αναγκάστηκε να παρακαλέσει τον Νικόλα να πάει. Εκείνος πήγε με σφιγμένη καρδιά και τον περίμενε πίσω από την πόρτα μια δυσάρεστη έκπληξη.

-Εσύ φταις που έχασα την γυναίκα μου.

Ένα μαχαίρι καρφώθηκε στην πλάτη του. Γύρισε και είδε τον Δούκα Άγγελο να το τραβάει πάλι και να ετοιμάζεται να το ξανακαρφώσει.

-Και ξέρω ότι το παιδί μου ζει, αλλά ποιος νοιάζεται γι' αυτό.

Άλλη μια μαχαιριά. Αυτήν την φορά στο στήθος του δύσμοιρου μάγεια.

-Θα φροντίσω η ζωή τους να γίνει όσο χειρότερη γίνεται κι εσύ θα πεθάνεις ξέροντας ότι την άφησες ανυπεράσπιστη.

Ξεκόλλησε το μαχαίρι κι άρχισε να απομακρύνεται.

-Μην το νομίζετε, κύριε. Πεθαίνω για χάρη κάποιας που αγαπώ και σας ευχαριστώ που μου προσφέρατε αυτόν τον τόσο γλυκό θάνατο.

Αυτά είπε και ξεψύχησε ο αγαπημένος μας Νικόλας. Έτσι μόνος κι αβοήθητος έμεινε να κείτεται στην πόρτα της έπαυλης του Δούκα Άγγελου. Δυστυχισμένος κι ευτυχισμένος συνάμα, γιατί είχε κερδίσει έστω κι έτσι την αγάπη της μικρής του αριστοκράτισσας και ήξερε πως κάπου μακριά στην αγκαλιά κάποιου που την αγαπάει θα τον περίμενε να έρθει.

Μα εκείνος δεν θα γυρνούσε. Κι εκείνη θα ζούσε με την ανάμνηση κάποιου που την αγάπησε πιο πολύ κι απ' τη ζωή του.

Αντωνία Γκρέμη Λιαδή

## Η Αγάπη

Το πρόγευμα, εκείνη τη μέρα ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα προσκί, караβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα και το δέρμα του ήταν ξηρό. Μα παράλληλα απέπνεε μια φρεσκάδα, που ήταν ίσως η θαμμένη ζεστασιά της καρδιάς του.

Ο Νικόλαος πήγε γρήγορα στην κουζίνα, να ετοιμάσει το μεσημεριανό. Οι επισκέπτες δεν είχαν ιδιαίτερη προτίμηση, είχαν ζητήσει όμως τη σπεσιαλιτέ του. Και κάπου εκεί ο μάγειρας μπερδεύτηκε. Ποια ήταν η σπεσιαλιτέ του ; Τα αφεντικά του καθημερινά του ζητούσαν συγκεκριμένα γεύματα. Μανιωδώς λοιπόν προσπαθούσε να θυμηθεί ποιο ήταν το αγαπημένο του φαγητό και ποιο ήξερε καλύτερα να μαγειρεύει. Μα δεν θυμόταν. Έπειτα κοντοστάθηκε. Κάθισε ώρα μπροστά στην κλειστή πόρτα του ψυγείου, που έμοιαζε με καθρέφτη και σκεπτόταν. Οι δείκτες του ρολογιού αντηχούσαν έντονα μέσα στην απόλυτη σιωπή που επικρατούσε. «Τικ τακ τικ τακ»...

« Τικ τακ τικ τακ » έκανε και το ρολόι στην κουζίνα της εκκλησίας. Οι φτωχοί περίμεναν με λαχτάρα τα ζεστά φαγητά που ετοιμάζε η μητέρα του μικρού τότε Νικόλα. Ο χρόνος δεν τους ενδιέφερε. Θα περίμεναν για ώρες, αν χρειαζόταν. Επιθυμούσαν απλώς να καλύψουν τις ανάγκες τους, δεν υπήρχε στο νου τους ο όρος της πολυτέλειας...

« Τικ τακ τικ τακ » το ρολόι στην κουζίνα του σπιτιού ακόμη χόρευε ένα επίμονο μα και επίπονο ταγκό. Ανά δώδεκα βήματα του δείκτη ο Νικόλας ένιωθε να ασφυκτιά ολοένα και περισσότερο. Ένιωθε πιεσμένος. Ίσως τον πίεζε ο χρόνος. Ή ίσως...

Τότε, χρόνια πριν, όταν ο Νικόλας πήγαινε να βοηθήσει τη μητέρα του στην ετοιμασία των δείπνων αγάπης, δεν υπήρχε άγχος, ούτε πίεση, ούτε φόβος. Αντιθέτως, υπήρχε ελευθερία και ξεγνοιασιά. Γιατί απλούστατα κανένας από τους ανήμπορους εκείνους ανθρώπους δεν βρισκόταν εκεί για να κρίνει, μα για να επιβιώσει. Έτσι η εργασία προσέφερε ζωή και η ζωή χαρά. Μάλιστα, αν θυμάται καλά, κάπως έτσι αποφάσισε τι ήθελε να γίνει όταν μεγαλώσει. Έλεγε πως θέλει να βλέπει χείλη να χαμογελούν και μάτια να πλημμυρίζουν από ανακούφιση, αγαλλίαση και ευτυχία. Ήθελε να βοηθήσει έλεγε, έτσι θα γινόταν και αυτός ευτυχισμένος.

Αλλά τώρα; Τι έκανε τώρα ; Ποιον βοηθούσε, ποιον έκανε ευτυχισμένο; Δυστυχώς κανέναν. Ενώ είχε καρφώσει τα μάτια στο ηλεκτρονικό ρολόι του ψυγείου, συνειδητοποίησε ότι τα όνειρα του είχαν στριμωχτεί στην κατάψυξή του. Είχε αποτύχει όχι μόνο σαν μάγειρας, αλλά και σαν άνθρωπος. Αδιαμφισβήτητα, εκεί που εργαζόταν είχε έναν αξιοσέβαστο μισθό, μα όχι αρκετό. Όχι αρκετό για να αντικαταστήσει και να καταπνίξει εκείνες τις υπεροχές, μοναδικές και ανιδιοτελείς επιθυμίες που είχε, όταν ήταν παιδί. Κατάλαβε ότι πιθανότατα δεν ανήκε εκεί. Και πού ανήκε; Δεν γνώριζε. Μα τώρα ναι. Έπρεπε να βιαστεί. Είχε μόλις συνειδητοποιήσει ότι το τρένο της ζωής του είχε περάσει, την στιγμή που το τελευταίο του βαγόνι αχνοφαινόταν ακόμη στον ορίζοντα. Όφειλε στον εαυτό

του να το κυνηγήσει. Μπορεί να έχανε το επόμενο που θα ερχόταν, μπορεί όμως να μην υπήρχε επόμενο. Μπορεί επίσης να σπαταλούσε την υπόλοιπη ζωή του τρέχοντας πάνω στις ράγες κυνηγώντας ένα τρένο που ίσως να μην έφτανε ποτέ. Ήταν υποχρεωμένος όμως να προσπαθήσει, γιατί άξιζε να αδράξει την ευκαιρία που του δινόταν` ίσως ήταν και η τελευταία .Αν δεν το έκανε μια ζωή θα αναρωτιόταν τι θα γινόταν ``ΑΝ``. Αποφάσισε να ρισκάρει, ένιωθε τα χέρια του χρόνου να τυλίγουν αποπνικτικά σφιχτά τον λαιμό του. Δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Κι εντελώς αυθόρμητα, φορώντας τον σκούφο και την ποδιά του έφυγε. Δεν αποχαιρέτησε κανέναν, Άφησε ωστόσο ένα κακογραμμένο σημείωμα. Βγήκε στους δρόμους και άρχισε να τρέχει κλαίγοντας και φωνάζοντας : «Είμαι αληθινός μάγεις». Η αλήθεια είναι πως πολλοί τον πέρασαν για τρελό. Αλλά δεν τον ένοιαζε. Στην τελική, όπως έλεγε και ο αγαπημένος του ποιητής Ελύτης «Από ένα τίποτα φτιάχνεται ο παράδεισος».

Τον πρώτο καιρό, δεν ήξερε πού να πάει και τι να κάνει. Έτσι αποφάσισε να πάει για λίγες ημέρες στο χωριό της μητέρας του και να μείνει στο πατρικό του. Ήταν Κυριακή. Τα παντοπωλεία κλειστά και το σπίτι από τρόφιμα αδειανό. Και κοιτάζει το ρολόι. Η ώρα ήταν 2.15. Ίσως να είχε περισσέψει λίγο φαγητό από το συσσίτιο που γινόταν στην εκκλησία της ενορίας του. Αποφάσισε να πάει μήπως και μπορέσει να καθησυχάσει το στομάχι του. Δειλά δειλά, σαν έφτασε, έσπρωξε την πορτούλα για να μπει στην τραπεζαρία. Και ξαφνικά οι μυρωδιές αμφιταλάντευσαν το φυλλαράκι της καρδιάς του. Χιλιάδες εικόνες και αναμνήσεις . Αυτός, μικρός, να τρέχει από εδώ και από εκεί, να κρύβεται πίσω από το φουστάνι της «μαμακοσέφ», όπως τη φώναζε. Ύστερα, τα πρόσωπα στον χώρο ίδια και απαράλλακτα. Όλα τους τρυφεροί καθρέπτες αγνών ψυχών. Καθώς λοιπόν ,κοντοστεκόταν-για μια δεύτερη φορά- πίσω από την πόρτα, παρατηρούσε. Μα δεν ήταν ούτε αγχωμένος, ούτε απογοητευμένος. Έμενε ακίνητος όχι από αμηχανία, αλλά από χαλάρωση. Ένιωθε οικεία. Ίσως γιατί είχε φτάσει το τρένο. Ίσως γιατί του είχε χαμογελάσει η τύχη. Ίσως γιατί εκεί ανήκε.

Λίγους μήνες αργότερα, ο σεφ της αγάπης επισκέφτηκε το σπίτι στο οποίο πριν καιρό εργαζόταν. Ήθελε να μοιραστεί τις νέες του εμπειρίες με τους ανθρώπους που είχε περάσει τόσα χρόνια μαζί. Εργαζόταν πλέον εθελοντικά στα δείπνα αγάπης της ενορίας του. Βοηθούσε τους ανθρώπους και έκανε πανευτυχή κατά αυτόν τον τρόπο και τον εαυτό του. Εν ολίγοις, έκανε το όνειρο του πραγματικότητα. Κάθισε ώρες μαζί τους, και είχε φτάσει μεσημέρι. Όλοι πεινούσαν και ο σεφ είχε μια ιδέα. Να μαγειρέψουν όλοι μαζί τη σπεσιαλιτέ του, η όποια ήξερε πια ποια ήταν. Γιατί η μαγειρική είναι μια τέχνη αποτυπωμένη σε γεύσεις και στιγμές που νοστιμίζουν, αν τις μοιράζεσαι. Έτσι κατευθύνθηκαν όλοι μαζί προς την κουζίνα. Ανοίγοντας την πόρτα ο μάγεις κοντοστάθηκε για μια τρίτη φορά. Εκείνο το σημείωμα που είχε αφήσει πριν φύγει βρισκόταν τοποθετημένο στην πόρτα του ψυγείου. Επιγραμματικά έγραφε : « Πάω να πιάσω το τρένο της ευτυχίας μου. Όταν νιώσω ότι τα δημιουργήματά μου αγαπηθήκαν όσο τα όνειρα μου απαιτήσαν , θα επιστρέψω ».

Ο μάγεις αυτή την φορά δεν ήταν ακίνητος εξαιτίας άγχους, πίεσης, απογοήτευσης ή έστω και χαράς. Απλώς, ένιωθε γεμάτος. Πιο ολοκληρωμένος από ποτέ. Είχε επιτέλους σπάσει τα δεσμά που φρουρούσαν τη ζεστασιά της καρδιάς του. Τώρα μπορούσε να φέρει στην επιφάνεια τη φλόγα που βαθιά είχε κρύψει μέσα του ακολουθώντας μια απρόσωπη

ρουτίνα. Γιατί τελικά, μάλλον δεν ήταν ούτε η μορφή της κουζίνας, ούτε τα χρήματα που κέρδιζε από τη δουλειά του, ούτε τα πρόσωπα που εξυπηρετούσε οι παράγοντες που όριζαν το ποσοστό της χαράς του, μα ένας συνδυασμός εικόνων, αναμνήσεων, επιθυμιών, γεύσεων και συναισθημάτων που, κατ' εμένα, διαφέρει από ψυχή σε ψυχή!

Μαρία Τσιγάρα

## Η αγάπη

Το πρόγευμα εκείνη την μέρα , ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα προσκί, караβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες , ήρθε επάνω ο μάγειρας , ο Ν, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια , φρεσκοξυρισμένος . Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα .....

Ο Νικόλας παρά την ατημέλητη εμφάνισή του, είχε δουλέψει σε ακριβά και πασίγνωστα εστιατόρια. Πριν από το δούκα μάλιστα εργαζόταν στην έπαυλη ενός πάμπλουτου θείου του. Όταν ο θείος του πέθανε , ο Νικόλας ήρθε να εργαστεί για τον δούκα. Είχε αποκτήσει, λοιπόν ,μεγάλη εμπειρία και μπορούσε να ικανοποιήσει και τον πιο απαιτητικό καλεσμένο . Γι' αυτό και ο δούκας του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη ανάμεικτη με συμπάθεια και εκτίμηση.

Εκείνο το Σαββάτο , 25 Δεκεμβρίου , η οικογένεια του δούκα είχε ετοιμάσει μια μεγάλη χριστουγεννιάτικη συγκέντρωση . Το εορταστικό κλίμα, η φανταχτερή διακόσμηση, οι καλοντυμένες κύριες και η κλασική μουσική δημιουργούσαν μια υπέροχη ατμόσφαιρα .Ο Νικόλας είχε βάλει τα δυνατά του και με εκλεκτές ποικιλίες και καλομαγειρεμένα φαγητά προσπαθούσε να ικανοποιήσει κάθε καλεσμένο. Οι πιο εντυπωσιακές όμως δημιουργίες του ήταν τα εξαιρετικά επιδόρπια, στα οποία έβαλε όλη του την τέχνη.

Για να ετοιμάσει όμως όλα αυτά χρειάστηκε μια πρόσθετη βοήθεια. Αυτήν τη βοήθεια του την πρόσφερε ο Γιάννης , ένας νεαρός μάγειρας με ταπεινή καταγωγή και ελάχιστη πείρα . Ο Γιάννης βοηθούσε στα συσσίτια που οργάνωνε η εκκλησία για του άπορους ανθρώπους . Τα φαγητά που έφτιαχνε ήταν εντελώς άπλα άλλα γεμάτα συναισθημα , και, για τους πεινασμένους συμπολίτες του ,αποτελούσαν το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο.

Όταν ο Γιάννης είδε όλα αυτά τα πλούσια εδέσματα, εντυπωσιάστηκε πολύ. Σκέφτηκε πόσα χρήματα είχαν ξοδευτεί για όλη αυτή την ετοιμασία και πόσα από αυτά θα πετιούνταν την επόμενη μέρα. Στο μυαλό του ήρθε η εικόνα των πεινασμένων που περίμεναν ένα απλό γεύμα. Κυρίως θυμήθηκε τα παιδιά που θα γίνονταν ευτυχισμένα και με ένα μόνο γλύκισμα από αυτό το πλούσιο τραπέζι. Μια γλυκιά απόλαυση θα τους ομορφαίνει αυτές τις γιορτινές μέρες αγάπης.

Η αγάπη για τον Γιάννη ήταν μεγάλη υπόθεση. Ο Γιάννης αγαπούσε την οικογένεια του , τους φίλους του και όλους του ανθρώπους. Του άρεσε να βοηθά όποιον έχει ανάγκη, και έτσι έκανε την ιδέα της αγάπης πράξη ζωής. Πίστευε ότι όλοι μέσα μας έχουμε τη ιδέα της αγάπης , αλλά την αντιλαμβανόμαστε διαφορετικά ανάλογα με τον χαρακτήρα και το κοινωνικό μας περιβάλλον. Και όχι μόνο την αντιλαμβανόμαστε διαφορετικά, αλλά και την εκδηλώνουμε ανάλογα με τη δύναμη των συναισθημάτων μας και τις ανάγκες που έχουμε.

Ο Γιάννης κατάλαβε ότι ο Νικόλας διοχετεύει την αγάπη του στην δουλειά του . Αποφάσισε λοιπόν την επόμενη μέρα να του μιλήσει για αυτά τα συσσίτια και να ζητήσει την βοήθεια του για τα πεινασμένα παιδιά της περιοχής. Θα τον πήγαινε μάλιστα μια βόλτα στη γειτονιά που έμενε και θα του έδειχνε τα σπίτια των άπορων συμπολιτών του .

Ήταν σίγουρος πώς στην καρδιά του Νικόλα υπήρχε άφθονη αγάπη. Χάρηκε λοιπόν όταν πήρε μαζί του στα συσσίτια τον σπουδαίο αυτό μάγειρα και τον είδε να συγκινείται από την αξιολύπητη εικόνα των πεινασμένων ανθρώπων.

Ο Νικόλας δεν άργησε να αποφασίσει πως θα τους βοηθούσε . Με όλη του την καρδιά και με όλη του την αγάπη.

Κατερίνα Μαραγκού

## Η Αγάπη

Το πρόγευμα, εκείνη τη μέρα ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότατα πιρσοκί, караβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Ν., να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα και λίγο λαδωμένα. Ένωθε αρκετά κουρασμένος, αλλά προσπαθούσε να μην το δείχνει. Αγαπούσε τόσο πολύ τη δουλειά του, που δεν τον ένοιαζε η κούραση. Η αριστοκρατική οικογένεια είχε πολλούς καλεσμένους. Ο Νικόλας τους πρότεινε μερικά πιάτα και επειδή έδειχναν ότι δεν είναι ευχαριστημένοι άλλαξε αμέσως το μενού.

Ο Νικόλας ήταν ένας ευαίσθητος άνθρωπος που είχε περάσει δύσκολα παιδικά και εφηβικά χρόνια και η αριστοκρατική οικογένεια τον προσέλαβε αμέσως μόλις ζήτησε δουλειά. Ο Νικόλας για να τους ευχαριστήσει για την εμπιστοσύνη και την αγάπη τους, έδωσε τον καλύτερό του εαυτό.

Δύο χρόνια αργότερα ο Νικόλας γνώρισε την Άναμπελ, μια όμορφη φτωχή κοπέλα, που την αγάπησε πολύ και αποφάσισε να την παντρευτεί. Ζήτησε ένα μήνα άδεια από τα αφεντικά του, έκανε όλες τις απαραίτητες προετοιμασίες για τον γάμο και με μια σεμνή και λιτή τελετή παντρεύτηκε την αγαπημένη του.

Το μόνο που ζήτησε από τα αφεντικά του ήταν να τους επιτρέψει να μείνουν στο αρχοντικό τους σπίτι, στα δωμάτια που προορίζονταν για το προσωπικό. Εκείνοι δέχτηκαν με μεγάλη προθυμία κι έτσι το ζευγάρι ζούσε ευτυχισμένο παρά τις προσπάθειες που έκανε η κόρη του αφεντικού να τους χωρίσει.

Λίγους μήνες αργότερα η ευτυχία του ζευγαριού συμπληρώθηκε από τη γέννηση της κόρης τους. Όμως η Άναμπελ αρρώστησε και οι γιατροί είπαν στον Νικόλα ότι δεν έχει καμιά ελπίδα και ότι της απομένουν λίγοι μήνες ζωής.

Ο Νικόλας στενοχωρήθηκε αφάνταστα, όπως άλλωστε και τα αφεντικά του. Έσφιξε όμως την καρδιά του και δεν έφυγε στιγμή από κοντά της. Και όταν κατάλαβε πως το τέλος ήταν κοντά, ετοίμασε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα. Σε αυτό έβαλε όλη την τέχνη και την αγάπη του και έφαγαν όλοι μαζί με τα αφεντικά του στο σαλόνι του αρχοντικού. Ήταν μια συγκινητική συγκέντρωση που απέδειξε την αγάπη της αριστοκρατικής οικογένειας για τον Νικόλα και τη σύζυγό του.

Λίγο πριν η Άναμπελ πεθάνει, ο Νικόλας της υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε την κόρη τους, την οποία ονόμασαν Άναμπελ. Την βάφτισε μάλιστα η κόρη του αφεντικού του, που υποσχέθηκε ότι θα την φροντίζει σα να ήταν η μητέρα της. Έτσι η βάφτιση της μικρής Άναμπελ ήταν μια ακόμη απόδειξη αγάπης.

Βίβιαν Νάτσικα



## Η Αγάπη

Το πρόγευμα εκείνη την ημέρα , ήταν πολύ καλό . Πρόσφεραν νοστιμιότατα πιροσκι , καραβίδες και κεφτέδες , από κρέας . Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες ήρθε επάνω ο μάγειρας ,ο Νικόλας , να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι . Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος , με λεπτό πρόσωπο και μεγάλα μάτια , φρεσκοξυρισμένος . Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδήμενα . Το πρόσωπό του ήταν ιδρωμένο...

Ήταν ένας πολύ καλός μάγειρας που λάτρευε την δουλειά του . Εξίσου λάτρευε και την Αγάπη . Η Αγάπη ήταν η μοναχοκόρη της αριστοκρατικής οικογένειας στην οποία εργαζόταν ο Νικόλας . Ήταν μια νέα , όμορφη , φιλόλιγνη κοπέλα . Είχε λευκό δέρμα σαν το χιόνι και κατακόκκινα χείλη . Τα μαύρα μαλλιά της πολλές φορές σκέπαζαν τα καταπράσινα μάτια της . Ο Νικόλας αφού πήρε την παραγγελία για το μεσημέρι αποσύρθηκε στο δωμάτιό του . Κουράστηκε πολύ εκείνο το πρωί . Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και η μόνη εικόνα που του ερχόταν στο μυαλό ήταν το χαμόγελο της αγαπημένης του . Μέσα στην απόλυτη σιωπή ακούστηκε ο κρότος από το χτύπημα της πόρτας . Ο Νικόλας άνοιξε την πόρτα και το μόνο που είδε ήταν ένα γράμμα . Κάθισε στην πολυθρόνα του και άρχισε να το διαβάζει . Καθώς το διάβαζε το χαμόγελό του μεγάλωνε , δεν πίστευε στα μάτια του . Σε αυτό το γράμμα η Αγάπη του εξομολογήθηκε τον έρωτα της .

Ο Νικόλας όλη την νύχτα σκεφτόταν τι μπορεί να κάνει , με ποιό τρόπο να το μάθει και η οικογένειά της . Έτσι λοιπόν το επόμενο βράδυ , μετά το δείπνο , αποφάσισε να μιλήσει στον πατέρα της . Εκείνος τον άκουσε προσεκτικά χωρίς να μιλήσει . Στο πρόσωπό του άρχισε να φαίνεται μια έκφραση οργής και θυμού . Μετά από λίγο , έλυσε απότομα την σιωπή του.

- Πως τολμάς , εσύ , ένας μάγειρας , με τέτοια κοινωνική θέση , να ζητάς σε γάμο την κόρη μου;

Δεν άφησε τον Νικόλα να συνεχίσει , αμέσως τον απέλυσε και του απαγόρευσε την οποιαδήποτε συνάντηση με την κόρη του .

Μετά από αυτά ο Σωκράτης ήθελε να ακούσει τι θα έλεγε η Αγάπη για όλα αυτά . Η συζήτηση που ακολούθησε μεταξύ πατέρα και κόρης , ήταν πολύ έντονη . Η Αγάπη ξεκαθάρισε στον πατέρα της πως ο άνδρας τον οποίο θέλει να παντρευτεί είναι ο Νικόλας . Ο πατέρας της , εξοργισμένος , την κλείδωσε στο δωμάτιό της λέγοντάς της πως δεν θα την αφήσει να βγει, αν δεν σκεφτεί λογικά . Ήταν πραγματικά έκπληκτος και θυμωμένος . Δεν περίμενε αυτήν την αντίδραση από την Αγάπη , η οποία πάντα ήταν χαμηλών τόνων και ποτέ δεν έφερνε την παραμικρή αντίρρηση .

Στο μεταξύ ο Νικόλας βρήκε δουλειά σε μια ταβέρνα της περιοχής . Ωστόσο κάθε μέρα σκεφτόταν την Αγάπη . Πέρασαν μέρες , εβδομάδες και μήνες από εκείνο το βράδυ . Καθημερινά η μητέρα της προσπαθούσε να την μεταπείσει.

- Κόρη μου σε παρακαλώ , δείξε λογική και ξέχνα τον Νικόλα, της έλεγε.

- Όχι μητέρα , εγώ αυτόν τον άντρα αγάπησα και αυτόν θέλω να παντρευτώ , απαντούσε η Αγάπη .

Προσπαθούσε πολύ να την πείσει λέγοντάς της ότι δεν αρμόζει σε μια κόρη αριστοκράτη να παντρευτεί έναν μάγειρα και πως αυτός δεν μπορεί να της προσφέρει τίποτα . Παρ' όλα αυτά εκεί- η ήταν ανένδοτη . Η μητέρα μετέφερε τα λόγια της Αγάπης στον Σωκράτη . Αυτός ισχυρίστηκε πως δεν θα την αφήσει ελεύθερη, αν δεν λογικευτεί . Από μέσα του όμως , ο ίδιος, ήταν περήφανος για την κόρη του . Ήταν αρκετά επίμονη και φαινόταν απολύτως σίγουρη για τα συναισθήματά της . Κατά βάθος, λοιπόν, αυτό τον χαροποιούσε και τον εντυπωσίαζε ο δυναμικός χαρακτήρας της κόρης του . Ίσως μάλιστα και να τη θαύμαζε για την σταθερότητα και την αποφασιστικότητά της .

Έφτασαν τα Χριστούγεννα . Ενώ σε όλες τις οικογένειες αντηχούσαν φωνές χαράς, στην οικογένεια της Αγάπης επικρατούσε απόλυτη σιωπή . Καθώς ο Σωκράτης παρατηρούσε το χριστουγεννιάτικο δέντρο , το μυαλό του κατακλύστηκε από διάφορες σκέψεις . Από την μία πλευρά ήταν σίγουρος πως η σχέση αυτών των νέων δεν θα οδηγούσε πουθενά . Από την άλλη όμως ένιωθε ενοχές που στερούσε την ζωή και την ευτυχία από την κόρη του . Σηκώθηκε απότομα από την πολυθρόνα του και είπε στην γυναίκα του :

- Αυτήν την μέρα θέλω όλοι να είμαστε χαρούμενοι , γι' αυτό βγάλε την Αγάπη από το δωμάτιο και πες της ότι αποφάσισα να μην εμποδίσω αυτήν τη σχέση . Όταν η Αγάπη έμαθε την απόφασή του συγκινήθηκε . Αμέσως έτρεξε , αγκάλιασε και ευχαρίστησε τον πατέρα της.

Αλλά κι ο Νικόλας μόλις πληροφορήθηκε το νέο ,δεν έχασε χρόνο, έτρεξε να βρει την αγαπημένη του .

Εκείνο το βράδυ κάθισαν όλοι μαζί στο τραπέζι , η Αγάπη και ο Νικόλας ήταν πολύ χαρούμενοι . Ο Σωκράτης ένιωθε μεγάλη ανακούφιση και χαρά γιατί ήξερε ότι έκανε το σωστό , δίνοντας την ευκαιρία σε δύο νέους να ζήσουν ευτυχισμένοι παρ' όλες τις κοινωνικές διαφορές!!

Αντρέα Αλίνα Μπαικοεάνου

## Η Αγάπη

Το πρόγευμα, εκείνη τη μέρα , ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα πιροσκι ,καραβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες , ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα.

Ο χρόνος ήταν διακριτός στο γέρικο πια πρόσωπό του . Μα πώς είχε περάσει ο καιρός; Ήταν δεν ήταν είκοσι δύο χρόνων, όταν έφυγε από το Παρίσι, από τη σχολή όπου σπούδαζε και αποφάσισε να γυρίσει στη Ρωσία, την πατρίδα του. Η μαγειρική ήταν το πάθος του, ο λόγος της ύπαρξής του. Ήταν τα πάντα, ήταν τα χρώματα που έδιναν νόημα στην ασπρόμαυρη ζωή του. Όλα επάνω της τον μάγευαν! Η ποικιλία των γεύσεων, ο τρόπος με τον οποίο φανταζόταν όλα τα εδέσματα που μπορούσε μόνο αυτός να δημιουργήσει! Η ζωή του δεν είχε τίποτα το ξεχωριστό. Αγαπούσε τη δουλειά του, έδειχνε ευγνωμοσύνη στους ευεργέτες του, αλλά δεν είχε συμβεί ποτέ τίποτα που θα μπορούσε να ανατρέψει την καθημερινότητά του. Επομένως η ζωή του ήταν ανούσια δίχως ίχνος δράσης και περιπέτειας! Δεν είχε μάθει να αγαπάει. Θεωρούσε την αγάπη αδυναμία! Θυμόταν χαρακτηριστικά τα λόγια του πατέρα του εκείνη τη μέρα « Πρέπει να μείνεις εντελώς μόνος αγόρι μου, χωρίς αντικείμενο αγάπης. Πρέπει να μην αγαπάς τίποτα. Ούτε τον αέρα που αναπνέεις. Τίποτα. Μέσα σου δεν πρέπει να υπάρχει ζωντανή η ρίζα της αγάπης. Παρόλο που θα νιώθεις τη σιγανή της κίνηση σαν αμυδρό γαργάλημα θα πρέπει οπωσδήποτε να αρνηθείς την αγάπη. Να αποκόψεις τους δεσμούς σου με τον κόσμο, έναν-έναν. Να ακρωτηριάξεις σιγά-σιγά, να βλέπεις τις πληγές σου να αιμορραγούν χωρίς φροντίδα, να κλείνουν μόνες τους κι εσύ να μην κάνεις τίποτα.. Τότε έχεις ξεκινήσει για το επικίνδυνο ταξίδι. Να θυμάσαι αγόρι μου η αγάπη είναι μόνο για τους αδύναμους και ο έρωτας μόνο για τους τρελούς ! »

Ήταν σκληρός ο πατέρας δίχως ευαισθησίες και αισθήματα . Η μητέρα του ήταν η μονή του παρηγοριά μέχρι που την έχασε. Από τότε η ζωή του έγινε απλά ρουτίνα δίχως νόημα , δίχως προορισμό.

Και ξαφνικά πέρσι εμφανίστηκε μια δέσμη φωτός στη μουντή καθημερινότητα του. Αυτή ήταν η Έλενα, η κόρη του αφεντικού του. ! Αχ ! Η Έλενα ,η αγαπημένη του Έλενα . Αυτό το θεσπέσιο πλάσμα, ο άγγελος της ζωής του ! Ήταν όμορφη με πλούσια χαρακτηριστικά, τα μάτια της ήταν ο παράδεισος του, το λιμάνι του, το καταφύγιο της άστατης ψυχής του . Δεν ήξερε πώς κατάφερε να ζει τόσα χρόνια χωρίς αυτήν! Ζητούσε συγχώρηση από τον Θεό καθημερινά που δεν προσπάθησε να την γνωρίσει νωρίτερα. Την αγαπούσε την Έλενα, έτσι πίστευε , με τον μοναδικό τρόπο που ήξερε, την αγαπούσε. Δεν μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του δίχως αυτήν .

Την γνώρισε μόλις είχε επιστρέψει από την Αμερική όπου σπούδαζε . Ήταν αρραβωνιασμένη με έναν Εγγλέζο ! Το φως της ζωής του ήταν το φως κάποιου άλλου ! Ο πολύτιμος άγγελος του ήταν ευτυχισμένος κοντά σε κάποιον άλλο! Τελικά είχε δικό ο πατέρας ο έρωτας ήταν όντως για τους τρελούς ! Δεν θα ξεχνούσε ποτέ την ημέρα που έφυγε. Από τότε βυθίστηκε στη μοναξιά και στη μιζέρια του. Ύστερα από λίγο καιρό έμαθε πως ο άγγελος του παντρεύτηκε και είχε αποκτήσει ένα κοριτσάκι.

Ο κόσμος του κατέρρευσε , όλα πάγωσαν μέσα του , τα αισθήματα , η αγάπη , ο έρωτας , όλα! Έπρεπε να φύγει από δω ! Ο τόπος δεν το κρατούσε άλλο ! Έπρεπε να πράξει άμεσα , έπρεπε να ξεφύγει από το τέρας που τον έφθειρε, που τον κατασπάραζε σαν ανήμερο θηρίο. Είχε πάρει τη σωστή απόφαση, θα ζητούσε παραίτηση, αφού όλα σ` αυτό το σπίτι του την θύμιζαν . Οι τοίχοι

είχαν ποτίσει με το γάργαρο γέλιο της, η κουζίνα ήταν γεμάτη από τη μορφή της. Παντού είχε αφήσει κάτι από τον ενθουσιασμό και τη νεανική της όρεξη για μάθηση και εξερεύνηση.

Τέλος! Θα παραιτούνταν, θα ζητούσε από το αφεντικό να φύγει , να γυρίσει στο Παρίσι. Εκεί τουλάχιστον ο πόνος του θα απαλύνονταν , θα μπορούσε να συνεχίσει την ανούσια ζωή του χωρίς η ύπαρξη της να στοιχειώνει το μυαλό του! Όλα έπρεπε να πάρουν τον δρόμο τους .

Την επομένη ημέρα δήλωσε την παραίτηση του, η όποια κεραυνοβόλησε τον κόσμο του σπιτιού . Είχε πάρει την απόφασή του και έπρεπε να την τηρήσει . Βγαίνοντας από το αρχοντικό αντίκρισε για τελευταία φορά τον χώρο που του έδωσε τόσες χαρές και τόσες πίκρες ,που ήταν ο παράδεισος και η κόλασή του μαζί. Όλα τελικά έτσι δεν είναι; Όλοι μας αναγκαζόμαστε να επιλέξουμε είτε τον παράδεισο είτε την κόλαση !

Κλείνοντας την πόρτα άφησε πίσω του την ζωή του , τις αναμνήσεις του καθώς και τα τελευταία αισθήματα αγάπης που του είχαν απομείνει

Μαριλένα Μπούκα

## Η αγάπη

Το πρόγευμα εκείνη τη μέρα, ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα πιροσκή, καραβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα.

Οι καλεσμένοι ανέφεραν στον μάγειρα τι θα ήθελαν να φάνε και όταν σερβιρίστηκαν, η ώρα στο τραπέζι έδειξε να κυλάει ξέγνοιαστα. Η οικογένεια κατά τη διάρκεια του γεύματος απολάμβανε κλασική μουσική και το υπέροχο γεύμα του Νικόλα. Ξαφνικά, η κόρη της οικογένειας, η Βικτώρια, σηκώθηκε βιαστικά από το τραπέζι.

-Νικόλα;

-Παρακαλώ δεσποινίς, σε τι θα μπορούσα να σας βοηθήσω;

-Εγώ θα ήθελα να σας βοηθήσω.

-Θα θέλατε να με βοηθήσετε στο σερβίρισμα των επιδορπίων;

-Φυσικά, το γλυκό μυρίζει υπέροχα!

Την κοίταξε γλυκά, σα να είχε εντυπωσιαστεί, λες και τη παρατηρούσε για πρώτη φορά στη ζωή του. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά και στα μάτια της έβλεπε μια υπέροχη ανάμειξη του γαλανού ουρανού και του πράσινου της φύσης. Μα, πάνω από όλα, αυτό που εντυπωσίαζε κυρίως τον Νικόλα ήταν το γλυκό και αθώο χαμόγελο της νεαρής κοπέλας.

-Μάργκαρετ! Μάργκαρετ! Θα μπορούσες σε παρακαλώ να βοηθήσεις τον Νικόλα με το συμμάζεμα του τραπεζιού; Ήρθε η ώρα για να δοκιμάσουν το εξαιρετικό επιδόρπιο.

-Φυσικά, όπως επιθυμείτε! , απάντησε ήρεμη.

Οι γονείς της ήταν πολύ σοβαροί και σκληροί και ήθελαν να επιβάλλονταν και να πειθαρχούν όλους όσους έρχονταν σε επαφή μαζί τους, για να προσέχουν την υπόληψη τους.

Το επιδόρπιο τελείωσε και η κυρία φώναξε τον Νικόλα, για να τον συγχαρεί για τα εξάισια πιάτα που ετοίμασε γι' αυτή τη μέρα. Οι καλεσμένοι εντυπωσιάστηκαν από τις μαγειρικές του ικανότητες και του έδωσαν συγχαρητήρια. Εκείνος τους αντάμειψε με ένα τεράστιο χαμόγελο και έπειτα ήρθε κοντά μου χαμογελώντας.

-Μάργκαρετ! Πρέπει να σου πω!

-Φυσικά, σε ακούω.

-Νομίζω πως δε θα με απολύσουν τελικά.

-Μακάρι βρε αγόρι μου! Ύστερα από τόσα χρόνια υπηρεσίας σε αυτή την οικία έχω εξαντληθεί και πιστεύω πως, αν αναλάβεις, θα βελτιωθούν όλα.

-Δεν έχω καμία αντίρρηση να αναλάβω.

-Το ελπίζω. Σα γιο μου σε έχω, και ξέρω πόσο καιρό εργάζεσαι φιλότιμα εδώ μέσα.

-Ευτυχώς έχω και εσένα, είσαι το στήριγμα μου Μάργκαρετ.

-Όχι μόνο εγώ, Νικόλα.

-Τι εννοείς;

-Η μικρή Βικτώρια. Σε έβλεπα πως τη κοίταζες. Μπορεί όσον αφορά τα γράμματα να μην είμαι αρκετά μορφωμένη, αλλά την αγάπη την αναγνωρίζω αμέσως.

Γέλασε και συνεχίσαμε ανενόχλητοι τις δουλειές μας στο σπίτι. Για αρκετό καιρό ακόμα, η ζωή κυλούσε ήρεμα, μέχρι να εμφανιστούν τα πρώτα σημάδια των οικονομικών προβλημάτων.

Μια μέρα, συνηθισμένη, όπως όλες οι άλλες, ο κύριος κάλεσε τον Νικόλα αγχωμένος στο γραφείο του. Εγώ στάθηκα πίσω από ένα ντουλάπι του δωματίου μου, το οποίο δεν είχε καλή ηχομόνωση και μου επέτρεπε να κρυφακούσω τη συζήτηση.

-Νικόλα, δυστυχώς πρέπει να σου ανακοινώσω κάτι.

-Παρακαλώ, πείτε μου, είπε και άρχισε να τρέμει.

-Νομίζω πως γνωρίζεις ότι λόγω της κρίσης αντιμετωπίζουμε σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Γι' αυτό θα μειώσω προσωρινά τον μισθό σου, ο οποίος, θέλω να γνωρίζεις πως, όταν τα οικονομικά μας επανέλθουν, θα αυξηθεί σε σχέση με τον αρχικό.

-Φυσικά, καταλαβαίνω, είτε και με ένα ψεύτικο χαμόγελο προσπάθησε να συγκρατήσει τη λύπη του για τη μείωση, αλλά, παράλληλα να παρηγορηθεί με την μικρή αυτή πιθανότητα αύξησης του μισθού του.

-Είσαι ένας υπέροχος μάγειρας και βοηθός. Αυτό ήθελα να σου πω, μπορείς να πηγαίνεις.

Θυμάμαι τον Νικόλα εκείνο το βράδυ να κλαίει μαγειρεύοντας, προσπαθώντας να σκεφτεί πως θα καταφέρει να αντιμετωπίσει ορθά όλα τα οικονομικά δεινά που τον περίμεναν. Έβλεπα στα μάτια του το παράπονο, “τα έσοδα είναι σαφώς μικρότερα από τα έξοδα”, έλεγε και ξανάλεγε...

Αποφασίστηκε, τον Μάιο του 1949, να γίνει μια μεγάλη επένδυση σε μια μεγάλη ρωσική εταιρία, η οποία ενώ στην αρχή είχε υψηλά κέρδη, εν τέλει κατέρρευσε. Η οικογένεια είχε σκοπό να απολύσει τον μάγειρα, ο οποίος αποφάσισε να εργαστεί οικειοθελώς, χωρίς χρήματα, με μόνη προϋπόθεση να του παραχωρήσουν ένα κρεβάτι και λίγο φαγητό καθημερινά. Το εκτίμησαν και η ζωή τους συνέχιζε να είναι απλοϊκή.

Πρότεινα στον Νικόλα να του δώσω ολόκληρο τον μισθό μου, για να φύγει και να εργαστεί σε κάποια μεγάλα εστιατόρια της πόλης που του είχα συστήσει, μα εκείνος αρνήθηκε επίμονα.

Ο Οκτώβρης ήταν ένας πολύ δύσκολος και απαιτητικός μήνας για την οικογένεια. Τα χρέη αυξάνονταν και τα έσοδα ήταν ανύπαρκτα. Εγώ συνέχιζα καθημερινά να καθαρίζω το σπίτι, όταν ήρθε η σειρά του υπονοματίου της Βικτώριας.

“Πάλι άφησε χαρτιά για πέταμα πάνω στο γραφείο;” αναρωτήθηκα. Πήρα το πρώτο χαρτί που έπιασα στα χέρια μου και πήγα να το πετάξω καθώς κατευθυνόμουν προς το καλάθι των ακρήστων. Εκείνη τη στιγμή, καθώς βλέπω το χαρτί να πέφτει μέσα, παρατηρώ τη λέξη “αγγελία” πάνω του. Το μαζεύω και αρχίζω να το διαβάζω

#### “ΑΓΓΕΛΙΑ

Το εστιατόριο του διάσημου μάγειρα Alexey αναζητεί σερβιτόρους και μάγειρες υψηλού επιπέδου.

Ώρες εργασίας: 18.00-24.00

Μισθός σεφ: 1500 ρούβλια.

Μισθός σερβιτόρου: 950 ρούβλια.

Η συνάντηση με τον κύριο Alexey θα γίνεται από Δευτέρα έως Παρασκευή από τις 16.00-18.00 μμ, στο γραφείο του, στο πίσω μέρος του καταστήματος.”

Έτρεξα αμέσως στη κουζίνα και απευθύνθηκα στον Νικόλα.

-Νικόλα, σου έχω ευχάριστα νέα!

-Τι συμβαίνει;

-Βρήκα κάτι που θα σε βοηθήσει πολύ οικονομικά στο δωμάτιο της Βικτώριας!

-Τίποτα δε μπορεί να με βοηθήσει οικονομικά και δε θέλω να φύγω από εδώ μέσα, ξέρεις τον λόγο.

-Βρήκα μια αγγελία. Αναζητούν chef σε ένα καινούριο κατάστημα της πόλης, όπως αυτό στο κέντρο της Μόσχας που ήθελες να εργαστείς πριν έρθεις εδώ.. κοίτα να θυμηθείς, πως το λένε..

-...Alexey! Το εστιατόριο του Alexey! Πολύ θα ήθελα να πάω, μα δε θέλω να τους εγκαταλείψω.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στη κουζίνα η μικρή Βικτώρια, η οποία φαινόταν λίγο αγχωμένη. Με κοίταξε λίγο παρακλητικά και χωρίς να διστάσω εγκατέλειψα τον χώρο. Μόλις επέστρεψα είδα τον Νικόλα πιο ευτυχισμένο από ποτέ.

-Τι έγινε Νικόλα; Τι σου είπε η μικρή κυρία;

-Θυμάσαι την αγγελία που μου ανέφερες;

-Φυσικά.

-Μου πρότεινε να τη βοηθήσω να μάθει να μαγειρεύει ώστε να εργαστεί μαζί μου στου Alexey.

-Αυτό είναι υπέροχο! Πότε ξεκινάτε;

-Υπάρχει ένα μικρό θέμα όμως.

-Το οποίο είναι;

-Η έγκριση του κυρίου.

-Όταν θα ακούσει την αμοιβή είμαι σίγουρος πως δε θα έχει αντίρρηση.

Λίγες μέρες αργότερα είδα την Βικτώρια να μπαίνει αποφασιστικά στο γραφείο του πατέρα της. Αρκετή ώρα αργότερα βγήκε σαφώς ανικανοποίητη.

-Τι συνέβη κορίτσι μου;

-Μου αρνήθηκε να εργαστώ με τον Νικόλα.

-Ο Νικόλας θα πρέπει να του μιλήσει.

-Μακάρι όλα να πάνε καλά Μάργκαρετ.

-Μην αγχώνεσαι, μικρή μου.

Την επόμενη μέρα ο Νικόλας συζήτησε κάτι με τον πατέρα της οικογένειας, κάτι που δε κατόρθωσα να μάθω ούτε εγώ, ούτε η Βικτώρια. Βγήκε από το γραφείο του και αγκάλιασε τη μικρή χαρούμενος

-Τα καταφέραμε, από αύριο ξεκινάμε!

Η χαρά που κατέκλυσε τον χώρο ήταν πρωτοφανής.

Η καθημερινότητα ήταν γεμάτη από ατελείωτες ώρες μαγειρικής. Ο Νικόλας δέσμευσε δύο θέσεις στο εστιατόριο, ώστε μόλις τελειώσει η πρακτική, να αναλάβουν τα καθήκοντα τους ως μάγειρες.

Από τη στιγμή που άρχισαν να εργάζονται, περνούσαν όλη τους τη μέρα μαζί. Τους έβλεπα να αγκαλιάζονται όταν επέστρεφαν στο σπίτι, και λίγο πριν κοιμηθούν έδιναν αυτό το τρυφερό φιλί στα χείλη. Κάθε φορά που άγγιζαν τα χείλη του ενός τα χείλη του άλλου, τους έβλεπα να ξαναγεννιούνται, να ξεφεύγουν από τη πραγματικότητα, τα μάτια τους έλαμπαν, τα χρώματά τους γίνονταν όλο και πιο φωτεινά, μεταδίδοντας ευτυχία στον κόσμο γύρω τους.

Οι μήνες περνούσαν, οι στιγμές τους αυξάνονταν και οι υποψίες για τη σχέση τους ακόμα περισσότερο. Οι γονείς της Βικτώριας δεν έδειχναν να ενοχλούνται. Εκτός από εκείνο το βασανιστικό βράδυ. Η Βικτώρια, πλέον επιβεβαίωσε την εγκυμοσύνη της και την ανακοίνωσε στον Νικόλα, δείχνοντας τα αποτελέσματα του γυναικολόγου μόλις είχαν επιστρέψει από μια κουραστική βραδιά στη δουλειά.

-Σ' αγαπώ! , της είπε δυνατά, και ξύπνησε την υπόλοιπη οικογένεια.

-Μη φωνάζεις, είπε η Βικτώρια και εκείνη τη στιγμή τη σήκωσε και την στριφογύριζε στον αέρα.

Ο πατέρας της σηκώθηκε και ήρθε βιαστικός στο χολ, δε θυμάμαι να τον είχα ξαναδεί τόσο οργισμένο. Κρυβόμουν πίσω από τη πόρτα, δεν ήθελα να γνωρίζουν ότι ήμουν ξύπνια.

Πλησίασε τη κόρη του και τη χτύπησε δυνατά στο πρόσωπο. Εκείνη έπεσε κάτω και προσπάθησε να σηκωθεί, ενώ ο Νικόλας έσπευσε να τη προστατεύσει.

-Δε σας επιτρέπω! , φώναξε.

-Τι δε μου επιτρέπεις; Μάζεψε τα πράγματά σου και φύγε. Εσύ Βικτώρια πήγαινε στο δωμάτιο σου και θα σου πάρει καιρό να βγεις από κει!

-Εντάξει, απλά αν μάθω πως της κάνατε κακό θα μου το πληρώσετε!

Έφυγε αφού μάζεψε όσα από τα ρούχα του είχαν απομείνει. «Θα επιστρέψω , είπε, δε θα αφήσω ένα τόσο υπέροχο πλάσμα να ζει με τόσο απαίσιους ανθρώπους όσο εσείς!» και έφυγε. Έτρεξε να τον προλάβω ως την είσοδο της έπαυλης και του έδωσα δύο μισθούς μου και μια διεύθυνση στην οποία κατοικούσε ένας παλιός μου φίλος, ο οποίος μου χρωστούσε μια χάρη.

“Να προσέχεις Νικόλας. Θα σου στέλνω γράμματα για να έρχεσαι να τη βλέπεις.”, του είπα. Με αγκάλιασε και έφυγε.

Κάποιο βράδυ, χαράματα ήταν, άκουσα έναν θόρυβο στο παράθυρο του δωματίου μου. Άναψα ένα κεριά και άκουσα μια γνώριμη φωνή να αναφέρει το όνομα μου. Βιάστηκα να ανοίξω το τζάμι και είδα το πρόσωπο που περίμενα να δω.

-Νικόλα! , φώναξα από τη χαρά μου.

-Σουτ, μη φωνάζεις. Φέρε μου ήσυχα τη Βικτώρια και δύο τρία ρούχα της για να φύγουμε. Βρήκα ένα σπίτι μακριά από τη πόλη, εκεί δε θα μας βρει κανένας.

-Ακούω θόρυβο, περίμενε κάτω και θα προσπαθήσω σε λίγο να έρθω , του είπα, χωρίς να ξέρω ότι αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπα τον αγαπημένο μου Νικόλα.

Ο πατέρας ξύπνησε όταν σχεδόν είχα φτάσει στην είσοδο με την οκτώ μηνών εγκυμονούσα Βικτώρια. Πήρε το όπλο του, κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και κρύφτηκε σε μια γωνία του σαλονιού. Μόλις άνοιξα τη πόρτα για να τους ευχηθώ καλή συνέχεια σε ό,τι και αν κάνουν, τον είδαμε μπροστά μας να κατευθύνεται φαινομενικά ήρεμος. Ξαφνικά, πριν προλάβουμε να αντιδράσουμε, αγκάλιασε τον Νικόλα, έβγαλε το όπλο του και τον πυροβόλησε.

Τότε, η Βικτώρια έτρεξε κοντά του, έσκυψε πάνω του κι άρχισε να κλαίει. Σηκώθηκε και πήρε το όπλο από το χέρι του πατέρα της. Ήξερα τι θα γινόταν. “Η και οι δυο μας ή κανένας”, φώναξε και αφαίρεσε τη ζωή της και του καρπού της αγάπης τους.

Στέλλα Νούρο



## Η αγάπη

Το πρόγευμα, εκείνη την ημέρα, ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα πιροσκή, καραβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νίκος, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα.

Η κόρη της οικογένειας αυτής, είπε πως δεν έχει κάποια ιδιαίτερη προτίμηση για το μεσημέρι και μόλις τελείωσε την πρόταση του, τον κοίταξε στα μάτια. Αμέσως ένιωσε μεγάλη ταραχή όπως άλλωστε και ο Νίκος. Η ελπίδα λοιπόν, είχε γυρίσει μόλις εκείνη τη χρονιά από τις σπουδές της στην Αγγλία. Με τον Νίκο ήταν βαθιά ερωτευμένοι στα εφηβικά τους χρόνια. Ύστερα όμως η Ελπίδα έπρεπε να φύγει για σπουδές. Παρόλα αυτά η φλόγα στην καρδιά τους δεν έσβησε. Και να λοιπόν που συναντιούνται μετά από κάποια χρόνια. Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο ένας απέφευγε φανερά να κοιτάξει τον άλλο. Σαν να φοβούνταν κάτι. Τι όμως; Μήπως ξαναφουντώσει η αγάπη τους; Ίσως. Γιατί ο έρωτας ίσως φεύγει, η αγάπη όμως ποτέ. Όλα αυτά τα χρόνια που η Ελπίδα έλειπε στο εξωτερικό, πληροφορούνταν για την καθημερινότητα της οικογένειας της από την αδελφή της, την Ινώ. Μάθαινε πως η συμπεριφορά των γονιών της προς τον μάγειρα, δεν ήταν πάντοτε σωστή και στενοχωριόταν πολύ.

Μια μέρα, που κανένας δεν θα μπορούσε να προβλέψει το τι θα γινόταν, ο Νίκος βγήκε αμέριμνος στον κήπο να συλλέξει κάποια υλικά για την συνταγή του. Το σπίτι ήταν άδειο και επικρατούσε ησυχία. Ξαφνικά, δύο άγνωστοι με καλυμμένα τα πρόσωπά τους, εισέβαλλαν στην οικία, πηδώντας με επιδεξιότητα τον μεγάλο τοίχο και διέσχισαν γρήγορα την αυλή. Ο ένας εισέβαλλε στο σπίτι. Ο άλλος χωρίς να χάσει καιρό πυροβόλησε τον Νίκο κατευθείαν στην καρδιά. Τον παράτησαν και έφυγαν αφού έκλεψαν χρήματα, σπάνιους πίνακες και πολύτιμα αντικείμενα από το σπίτι.

Μετά από μιάμιση ώρα, έφθασε η οικογένεια σπίτι. Κατέβηκαν από το αμάξι ανυποψίαστοι. Τότε είδαν τον Νίκο και έτρεξαν κοντά του. Πάγωσαν όταν τον είδαν νεκρό και δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι πέθανε. Στα μάτια τους ζωγραφίστηκε η θλίψη για τον αδικοχαμένο μάγειρα. Μόλις συνήλθαν από το σοκ, μπήκαν στο σπίτι για να ελέγξουν τα πράγματα τους. Έπειτα, ειδοποίησαν την αστυνομία και όταν τελείωσαν με τις απαραίτητες διαδικασίες, δεν πεινούσε κανείς. Κανείς δεν είχε εκείνη την ημέρα όρεξη για φαγητό.

Κανείς δεν είχε το κουράγιο να τρέξει δίπλα στον Νίκο. Μόνο η Ελπίδα έμεινε στο πλάι του, με μάτια κατακόκκινα από τα δάκρυα που έτρεχαν ασταμάτητα και λάσπωναν το χώμα. Κρατούσε το κεφάλι του στα δύο της χέρια και ένιωθε την καρδιά της να σκίζεται σε χιλιάδες κομμάτια. Το κενό ήταν μεγάλο. Κανείς δε θα μπορούσε να το καλύψει. Ξαφνικά μετάνιωσε που δεν του είπε όλες αυτές τις μέρες πως τον αγαπάει ακόμα. Μπορούσε. Τώρα δεν μπορεί, τον έχει χάσει για πάντα. Δεν θα έχει την ευκαιρία ποτέ ξανά να του πει τι νιώθει, παρά μόνο όταν θα τους ενώσει ο Θεός. Και αυτή η μέρα δε θα αργούσε πολύ. Δύο εβδομάδες μετά, η Ελπίδα σκοτώθηκε σε τροχαίο δυστύχημα. Είχε πει πολύ και έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Τώρα θα μπορούσε να του τα πει όλα.

Ειρήνη Ραμαντάνη

## Η Αγάπη

Το πρόγευμα εκείνη τη μέρα ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμιότατα πιροσκή, караβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε πάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα.

Ο Νικόλας ήταν ένας πάρα πολύ καλός άνθρωπος αλλά και ένας πολύ καλός μάγειρας. Τα πεντανόστιμα φαγητά του τον είχαν κάνει πασίγνωστο και όλοι όσοι είχαν δοκιμάσει τις δημιουργίες του είχαν πραγματικά εντυπωσιαστεί. Ένας από αυτούς ήμουν κι εγώ που μαζί με τους φίλους μου είχα επισκεφθεί το εστιατόριό του και είχα δοκιμάσει πολλά από τα φαγητά του και τα γλυκά του και τα είχα βρει εξαιρετικά.

Το μόνο που μου φαινόταν παράξενο σε όλη αυτή την υπόθεση ήταν ότι ένας άντρας μαγείρευε τόσο καλά. Είχα, βλέπετε, συνδυάσει τη μαγειρική και τη ζαχαροπλαστική με το γυναικείο φύλο, γιατί όλα τα φαγητά ή τα γλυκά που είχα φάει τα έφτιαχναν γυναίκες. Έτσι μου φαινόταν πολύ παράξενο που ένας άντρας ασχολήθηκε με αυτό το επάγγελμα και μάλιστα με τόση επιτυχία.

Το ίδιο πίστευαν και οι φίλοι μου. Κάποιος μάλιστα από τους πελάτες του βρήκε το θάρρος και το είπε στον Νικόλα. Ο μάγειρας δεν έδειξε να ταραάζεται αλλά λίγες ημέρες αργότερα έφυγε από την πόλη μας και πήγε στην Αγία Πετρούπολη.

Εκεί άρχισε μια καινούρια ζωή. Μέσα σε λίγους μήνες άνοιξε ένα δικό του εστιατόριο, αλλά προσπαθούσε να βρει και μια συνεργάτιδα για να συνεταιριστεί. Δεν ξεχνούσε τα σχόλια που είχε ακούσει στην προηγούμενη δουλειά του και αποφάσισε να συνεργαστεί με μια καλή μαγείρισσα προκειμένου να γλιτώσει από όλες αυτές τις προκαταλήψεις που υπήρχαν.

Έκανε προτάσεις, λοιπόν, σε κάποιες καλές μαγείρισσες, αλλά δεν κατέληξε σε καμιά συμφωνία και ήταν αρκετά στενοχωρημένος γι' αυτό. Συνέχισε όμως να δουλεύει μόνος του και δεν απελπιζόταν.

Κάποια μέρα εμφανίστηκε στο εστιατόριο μια άγνωστη κοπέλα, ψηλή, με πυρόξανθα σγουρά μαλλιά και ρόδινα χείλη. Με το γλυκό προσωπάκι της εντυπωσίασε αμέσως τον Νικόλα. Περίμενε λοιπόν να φύγουν οι περισσότεροι πελάτες και την πλησίασε για να την γνωρίσει καλύτερα. Την ρώτησε αν της άρεσαν τα φαγητά του και με αυτή την αφορμή της έπιασε κουβέντα.

Η κοπέλα φαινόταν ευγενική και συνεσταλμένη. Του είπε πως την έλεγαν Τατιάνα και του αποκάλυψε πως έψαχνε να βρει δουλειά, γιατί η οικογένειά της χρειαζόταν χρήματα. Γι' αυτόν τον λόγο ήρθε στην Αγία Πετρούπολη, αλλά δεν ήξερε σε ποιον να απευθυνθεί.

Ο Νικόλας πήρε γρήγορα την απόφασή του. Της πρότεινε να συνεργαστούν στο εστιατόριο του και εκείνη δέχτηκε αμέσως. Άλλωστε της άρεσε πολύ και η μαγειρική και η

ζαχαροπλαστική. Όσο για την πρόταση του Νικόλα, ήταν μια σωτήρια λύση για το πρόβλημα που αντιμετώπιζε.

Η Τατιάνα τον είχε εντυπωσιάσει και ένιωθε πως την χρειαζόταν και στη δουλειά του αλλά και στη ζωή του. Ύστερα από λίγους μήνες αποφάσισε να της εκφράσει τα συναισθήματά του και εκείνη δε φάνηκε να αδιαφορεί. Συνέχισαν λοιπόν να συνεργάζονται και ταυτόχρονα να γνωρίζουν καλύτερα ο ένας τον άλλον. Τότε της εκμυστηρεύτηκε την πικρία που ένιωθε για τις προκαταλήψεις που υπήρχαν για το επάγγελμά τους κι αυτή αποφάσισε να τον στηρίξει με κάθε τρόπο. Α

Ο γάμος τους έγινε ένα χρόνο αργότερα και αποτέλεσε μεγάλο γεγονός για την περιοχή στην οποία ζούσαν. Ο Νικόλας κάλεσε πολύ κόσμο και δεν παρέλειψε να προσκαλέσει ακόμα κι αυτούς που παλαιότερα τον πίκραναν με τα σχόλιά τους . τώρα δεν τον ένοιαζε η άποψη κανενός. Η αγάπη της Τατιάνας τον έκανε να ξεχάσει όλες τις προκαταλήψεις και να προχωρήσει σε μια δημιουργική και ευτυχισμένη ζωή.

Γεωργία Μπακοπάνου

## Η ΑΓΑΠΗ

Το πρόγευμα, εκείνη τη μέρα, ήταν πολύ καλό. Πόσφεραν νόστιμα πιρόσκι, καραβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νικόλας, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα...

Ο Νικόλας βρέθηκε πριν δέκα χρόνια τυχαία στο αρχοντικό του κ. Παναγιώτη Μακρή, ο οποίος ήταν μεγαλοεπιχειρηματίας της περιοχής. Ο Νικόλας τότε ήταν μόλις εικοσιδύο ετών, είχε περάσει επιτυχώς τα μαθήματα μαγειρικής τα οποία παρακολουθούσε εδώ και δύο χρόνια και είχε πάρει το πτυχίο του. Περιπλανιόταν στην περιοχή κοντά στο σπίτι της οικογένειας Μακρή, επειδή είχε ακούσει ότι εκεί διαμένουν εύπορες οικογένειες που σίγουρα χρειάζονται κάποιον μάγειρα να δουλέψει στην υπηρεσία τους.

Μια μέρα καθώς περνούσε από το αρχοντικό της οικογένειας Μακρή, έσωσε την Ευτυχία, την κόρη του

επιχειρηματία, από σίγουρο θάνατο. Η νεαρή απροστάτευτη δεκαπεντάχρονη χωρίς την βοήθεια του Νικόλα θα διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο, αφού με την απροσεξία ενός οικοδόμου θα έπεφτε ένας μεγάλος λίθος στο κεφάλι της.

Όταν έφτασε στο αρχοντικό η Ευτυχία, διηγήθηκε στους γονείς της τι συνέβη πριν γυρίσει σπίτι και οι γονείς της, Παναγιώτης και Κατερίνα Μακρή, διέταξαν αμέσως τον βοηθό τους να αναζητήσει τον σωτήρα της κόρης τους για να τον ευχαριστήσουν για το το καλό που τους έκανε. Μετά από δύο μέρες λοιπόν, ο Νικόλας δείπνησε με την οικογένεια Μακρή και, επειδή ένιωθαν υποχρέωση απέναντί του, τον ρώτησαν τι θα ήθελε ως ανταμοιβή για την πράξη του. Ο Νικόλας κοντοστάθηκε για λίγο και τους εξήγησε, όσο τον δυνατόν πιο ταπεινά μπορούσε, ότι δεν ήθελε κάποιο χρηματικό ποσό, μονάχα τους είπε ότι έψανε δουλειά.

Η οικιγένεια εξεπλάγη με την τύχη που είχε, καθώς αναζητούσε πολύ καιρό έναν μάγειρα αφού ο προηγούμενος είχε παραιτηθεί. Απο εκείνη την ημέρα ο Νικόλας αποτελούσε ένα κομμάτι της οικογένειας Μακρή.

Ο Νικόλας τώρα πλέον είναι τριανταδύο χρονών με μεσαίο ανάστημα. Παρόλο αυτό έχει μια ιδιαίτερη φυσιογνωμία και αυτό που τον κάνει να ξεχωρίζει είναι τα γαλανά μάτια του που με το ταπεινό τους βλέμμα σαγηνεύουν όποιον κοιτάζουν. Εκτός από γοητευτικός κύριος είναι ένας εξαίρετος μάγεις με πολλές διακρίσεις, αφού οι γεύσεις του ξετρελαίνουν όποιον τις δοκιμάσει.

Η καλή του φήμη τον έκανε περιζήτητο κι όταν κάποτε ο κ. Λυμπέρτιος, στενός φίλος της οικογένειας, τον ζήτησε να δουλέψει γι' αυτόν, εκείνος αρνήθηκε. Δεν μπορούσε να φύγει από το αρχοντικό που ζούσε τόσα χρόνια και κυρίως δεν ήθελε να φύγει διότι ήταν ερωτευμένος με την Ευτυχία και όπως κι εκείνος έλεγε “δύσκολα φεύγεις απ' ό,τι αγαπάς”. Ήταν ερωτευμένος μαζί της αρκετό καιρό πριν, από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε, όμως ποτέ δεν βρήκε το θάρρος να της το πεί λόγω σεβασμού.

Η Ευτυχία από την άλλη ήταν κι εκείνη ερωτευμένη με τον Νικόλα και μια μέρα που όλα κυλούσαν αρμονικά μέσα στο σπίτι, εκείνη τον πλησίασε και του μίλησε για τα αισθήματά της. Ο Νικόλας ξαφνιάστηκε από την απρόσμενη εξέλιξη μεταξύ τους και ταυτόχρονα χάρηκε πολύ. Η Ευτυχία και ο Νικόλας

ερωτευόντουσαν κάθε μέρα όλο και περισσότερο και τους ήταν αδύνατον να παραμείνουν φίλοι, καθώς να βάλλουν περιορισμούς και όρια στα συναισθήματά τους. Όμως για αρκετό καιρό, δύο χρόνια περίπου, κρατούσαν τον δεσμό τους κρυφό.

Όταν πέρασαν αυτά τα δύο χρόνια ο δεσμός τους αποκαλύφθηκε κάτω από δυσάρεστες συνθήκες. Το αρχοντικό και οι δουλειές της οικογένειας δεν ήταν τόσα καλές όσα θα ήθελαν, σε αντίθεση τα χρέη αυξάνονταν ολοένα και περισσότερο. Ο κ. Παναγιώτης Μακρής ως επικεφαλής της οικογένειας ήταν αποφασισμένος να απολύσει τον Νικόλα επειδή δεν ήθελαν να επιβαρύνονται άλλο οικονομικά πληρώνοντας και μάγαιρα. Η Ευτυχία τότε είχε στενοχωρηθεί και παράλληλα εξοργιστεί που ο πατέρας της θα της στερούσε τον αγαπημένο της, έτσι πήρε την απόφαση να του ομολογήσει την σχέση τους, προσδοκώντας από τον πατέρα της να τους αφήσει να παντρευτούν και ο Νικόλας να μπορέσει να παραμείνει στο σπίτι.

Την επόμενη μέρα η Ευτυχία και ο Νικόλας πήραν το θάρρος και μίλησαν στον πατέρα της για τα σχέδια τους, όμως το μόνο που κατάφεραν ήταν να τον εξοργίσουν. Ο κ. Παναγιώτης Μακρής δεν ήθελε σε

καμία περίπτωση η κόρη του να παντρευτεί έναν μάγεια,ο οποίος δεν προερχόταν από εύπορη οικογένεια και δεν ήταν ίδιας κοινωνικής τάξης με εκείνον.Πάντα ήθελε και προστάτευε τη φήμη του και δεν ήθελε να χάσει την υπόληψή του από έναν γάμο που θα έδινε δικαιώματα για σχόλια στους κατοίκους της περιοχής.Έτσι,δεν έδινε την συγκατάθεσή του για τον γάμο τους.

Η Ευτυχίας ήταν στενοχωρημένη ενώ ο Νικόλας ήταν αναγκασμένος να φύγει και να εγκαταλείψει για πάντα την αγαπημένη του.Για καλή του τύχη όμως,είχε συγγενείς στο Μεξικό που θα άνοιγαν ένα εστιατόριο στο κέντρο της πόλης και είχε κλείσει την επόμενη ημέρα εισιτήριο για εκεί.Πρίν φύγει όμως υποσχέθηκε στην αγαπημένη του Ευτυχία πως θα γυρίσει και θα ζήσουν όσα ονειρευόντουσα,αφού πρωτα μπορέσει και σταθεί στα πόδια του οικονομικά.Εκείνη του υποσχέθηκε ότι δεν θα τον ξεχάσει και πως θα του γράφει γράμματα για να μπορούν να κρατούν επαφή.

Πέρασε έτσι μόλις ένας μήνας κ'όταν έλαβε ένα γράμμα από την Ευτυχία,η χαρά του ήταν απερίγραπτη.Το γράμμα όμως έλεγε πως αν η οικογένεια της δεν ξεχρέωνε το σπίτι στο επόμενο



εξάμηνο,θα γινόταν κατάσχεση από την τράπεζα. Ο Νικόλας λυπήθηκε πολύ.Δεν μπορούσε να φανταστεί την καλομαθημένη αγαπημένη του,άπορη και άστεγη.

Την επόμενη μέρα άρχισε διάφορες ενέργειες για να μπορέσει να μαζέψει όσο πιο πολλά χρήματα γίνεται.Ήδη ήταν γνωστός για τις εξαιρετικές μαγειρικές του ικανότητες και τα έσοδά του πολλαπλασιάζονταν.Έτσι έστειλε ένα γράμμα στην Ευτυχία που της έλεγε ότι θα συγκεντρώσει όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα και θα γυρίσει για να ζήσουν μαζί σε κάποιο σπίτι τα όνειρά τους.

Το γράμμα όμως δεν έφτασε ποτέ στην Ευτυχία,το έλαβε ο πατέρας της και έγινε έξαλλος που κρατούσε η κόρη του ακόμη επαφή με τον Νικόλα. Γι'αυτό την κλείδωσε στο δωμάτιό της ώστε να μπορεί να ασκεί έλεγχο πάνω της και να παρακολουθεί κάθε της κίνηση.Η μητέρα της όμως η κ.Κατερίνα,ήταν αντίθετη με την γνώμη του συζύγου της και πήγαινε καθημερινά και μιλούσε με την κόρη της.Όμως δεν ήθελε να συγκρουστεί με τον συζυγό της λεγοντάς του την αποψή της σχετικά με τον μέλλον της κόρης τους.

Αφού πέρασε λίγος καιρός,η Ευτυχία ένιωθε περίεργα,είχε αρχίσει να ζαλίζεται σε υπερβολικό

βαθμό και ένιωθε εξαντλημένη συνεχώς. Αρχικά νόμιζε πως το πρόβλημά της ήταν ψυχολογικό εφόσον ήταν κλεισμένη στην “φυλακή” της και δεν επικοινωνούσε με τον υπόλοιπο κόσμο. Όμως διαπίστωσε πως περίμενε το μωρό του Νικόλα. Μίλησε λοιπόν στην μητέρα της και εκείνη την συμβούλψε να περιμένει και να μην πούν τίποτα ακόμη στον πατέρα της. Επίσης της πρότεινε να στείλει εκείνη ένα γράμμα στον Νικόλα και να του πεί το νέο. Άλλωστε η μέρα της λήξης της προθεσμίας εξόφλησης του σπιτιού έφτανε.

Την επόμενη μέρα η κ. Κατερίνα Μακρή έγραψε το γράμμα στον Νικόλα συμπεριλαμβάνοντας όλα όσα συνέβησαν και αναφέροντας του όλη την κατάσταση που επικρατούσε εκείνες τις ημέρες. Επίσης το πιο σημαντικό απ’ όλα οσα του έγραψε ήταν για την εγκυμοσύνη της κόρης της και περίμεναν με αγωνία την απάντησή του. Αφού πέρασαν μερικές ημέρες και δεν είχαν λάβει καμία απάντηση οι δύο γυναίκες άρχιζαν να απογοητεύονται. Όμως εκείνη την στιγμή και ενώ δεν το περίμεναν εμφανίστηκε ο Νικόλας που ήθελε να γυρίσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε για να είναι δίπλα στην Ευτυχία και το παιδί τους.

Ο κ. Παναγιώτης Μακρής θύμωσε μόλις έμαθε για την επιστροφή του και έτρεξε αμέσως να τον διώξει. Όμως η αγάπη και η ζεστασιά με την οποία στεκόταν ο νεαρός δίπλα στην εγκυμονούσα, τον έκανε να συγκινηθεί και να γαληνέψει.

Μετά από λίγο καιρό γεννήθηκε ένα πανέμορφο αγοράκι που γέμιζε ζωντάνια και χαρά όλο το αρχοντικό. Το σπίτι είχε πλέον ξεχρεωθεί και οι δουλειές της οικογένειας πήγαιναν διαρκώς προς το καλύτερο. Έτσι ο Νικόλας και η Ευτυχία πραγματοποίησαν τα όνειρά τους και έζησαν με αγάπη.

ΜΑΡΙΣΙΑ ΜΗΤΡΟΥ

## Η αγάπη

Το πρόγευμα, εκείνη την ημέρα, ήταν πολύ καλό. Πρόσφεραν νοστιμότητα πιροσκή, καραβίδες και κεφτέδες από κρέας αρνιού. Την ώρα που έτρωγαν οι επισκέπτες, ήρθε επάνω ο μάγειρας, ο Νίκος, να τους ρωτήσει τι επιθυμούν να τους ετοιμάσει για το μεσημέρι. Ήταν άνδρας μεσαίου αναστήματος, με παχουλό πρόσωπο και μικρά μάτια, φρεσκοξυρισμένος. Τα μουστάκια του φαίνονταν σαν μαδημένα.

Στην άκρη του τραπεζιού καθόταν η Άννα. Είχε έρθει με τον άντρα της, καθώς ήταν φίλοι με τον οικοδεσπότη. Αφού έφαγαν και έκατσαν όλοι μαζί στο σαλόνι για να συζητήσουν, ο Νίκος βρήκε την ευκαιρία να βγει στη πίσω αυλή και να σκεφτεί. Κοίταζε τον ουρανό, σκεφτόταν τα λάθη και τις αποφάσεις που πήρε. Δίπλα του ήρθε και στάθηκε η Άννα!

-Δεν θα έπρεπε, να είσαι εδώ! είπε

-Τόσο πολύ, σε ενοχλεί η παρουσία μου; ρώτησε η Άννα.

-Ποτέ δεν με ενόχλησε. Αντιθέτως, με ηρεμούσε και με έκανε να νιώθω ωραία!

-Τότε, τι άλλαξε; τον ρώτησε γεμάτη απορία.

-Είσαι παντρεμένη με τον Δημήτρη, της είπε κοφτά.

-Αυτό είναι δική σου ευθύνη. Αν δεν με είχες αφήσει τότε, θα ήμασταν μαζί. Πάντα σε αγαπούσα. Θα έκανα οτιδήποτε για εσένα!

-Είχα θυμώσει με τον εαυτό μου, γιατί όταν ήσουν μαζί μου έδειχνες τόσο στεναχωρημένη. Σπάνια γελούσες πια. Ήθελα να γελάς. Ήθελα να είσαι χαρούμενη. Για αυτό σε άφησα, για να ευτυχήσεις.

Τον κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλήσει. Ύστερα, σηκώθηκε και ξεκίνησε να φύγει. Γύρισε και τον κοίταξε.

-Ήμουν παραπάνω από χαρούμενη μαζί σου. Μπορεί να μην το έδειχνα, όμως ήμουν. Και λυπάμαι που δεν τα καταφέραμε.

Μπήκε στο σπίτι και κάθισε δίπλα στον άντρα της. Προσπαθούσε να είναι ήρεμη σα να μην έγινε ποτέ η προηγούμενη συζήτηση. Ο Νίκος δεν ήθελε να την ξαναδεί. Τον πονούσε να ξέρει ότι δεν την έχει. Μάζεψε τα πράγματα του και έφυγε. Κανείς δεν ξέρει πού πήγε ή τι απέγινε. Κανείς δε κατάλαβε ποτέ τη δυνατή και ανεκπλήρωτη αγάπη του!

Ροζαλίνα Σούλλα

## ΕΠΙΜΕΤΡΟ

*Ως υπεύθυνες του Προγράμματος θέλουμε να εκφράσουμε ένα σύντομο αξιολογικό σχόλιο για το Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής που υλοποίησε η κ. Σπυροπούλου. Νομίζουμε ότι ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένο και πολύ αποτελεσματικό, όπως φαίνεται από τις εμπνεύσεις των μαθητών μας, αλλά και από τις προσωπικές τους παρατηρήσεις. Οι <<λογοτέχνες>> μας αποτιμούν την προσπάθεια και τη διδακτική πρόταση της κ. Σπυροπούλου με τον δικό τους λόγο. Για να δούμε τι πιστεύουν.*

\*\*\*

Η συνάντηση με τη Σύμβουλο των Φιλολόγων αποτελεί για μένα μια από τις πιο ξεχωριστές εμπειρίες της ζωής μου, που θα αποδώσει τους καρπούς της και στον τρόπο συγγραφής των διηγημάτων μου και στον τρόπο που οργανώνω τις σκέψεις μου. Αυτό το σύντομο λογοτεχνικό ταξίδι, που έχω εκτιμήσει πολύ, με βοήθησε να δω και την πλευρά του αναγνώστη, αλλά και την πλευρά του συγγραφέα. Έχω κρατήσει τις συμβουλές που μου φάνηκαν πιο χρήσιμες και προσπαθώ να τις εντάξω στα μικρά μου έργα. Θα θυμάμαι πάντα και θα ακολουθώ τις κατευθυντήριες γραμμές που μου χάραξε. Δεν πίστευα ποτέ ότι θα είχα την ευκαιρία να μιλήσω με σύμβουλο φιλολόγων, πριν γίνω φιλόλογος. Κι αν πριν τη συνάντηση αυτή ήθελα να σπουδάσω ελληνική φιλολογία, τώρα το επιθυμώ ακόμα περισσότερο. Ευχαριστούμε πολύ τη σύμβουλο κυρία Σπυροπούλου για την τιμή που μας έκανε να βρεθεί κοντά μας και να μας κατευθύνει.

Αντωνία Γκρέμη Λιαδή

Ευχαριστούμε πολύ τη Σύμβουλο για τις ενδιαφέρουσες και χρήσιμες οδηγίες σχετικά με τη δημιουργική γραφή. Κυρίως όμως την ευχαριστούμε για τις ιδέες που μας έδωσε, γιατί θα βοηθήσουν πραγματικά τις εμπνεύσεις μας.

Μαρία Τσιγάρα

Επισκέφθηκε πρόσφατα το σχολείο μας η σύμβουλος των φιλολόγων κυρία Χρύσα Σπυροπούλου στο πλαίσιο του προγράμματος « Λογοτεχνικές δημιουργίες ». Η ομαδική συζήτηση και η καθοδήγηση που μας προσέφερε ήταν εποικοδομητική και ωφέλιμη, καθώς μας έμαθε μικρά μυστικά για μια δημιουργική γραφή, μας έδωσε χρήσιμες συμβουλές και μας προέτρεψε να δημιουργήσουμε ένα δικό μας λογοτεχνικό κείμενο. Την ευχαριστούμε θερμά.

Κατερίνα Μαραγκού

Στις 9 Νοεμβρίου επισκέφθηκε το σχολείο μας η Σύμβουλος των Φιλολόγων κυρία Σπυροπούλου, μέσω του προγράμματος « Λογοτεχνικές δημιουργίες». Σε αυτή τη δίωρη συνάντηση μας υπέδειξε τρόπους για να βελτιώσουμε τη γραφή μας και να προσανατολίσουμε τη σκέψη μας. Μας έδωσε το έναυσμα να δημιουργήσουμε και ένα δικό μας κείμενο. Ελπίζουμε να ανταποκριθήκαμε στις προσδοκίες της. Την ευχαριστούμε πολύ.

Μαρισία Μήτρου

Όλοι όσοι συμμετείχαμε στο Εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής που οργάνωσε και υλοποίησε στο Σχολείο μας η κ. Σπυροπούλου το θεωρούμε ως μια εξαιρετική εμπειρία. Εγώ όμως νομίζω ότι ήταν και μια μεγάλη τιμή για εμάς, γιατί για πρώτη φορά συνεργαστήκαμε με μια Σύμβουλο πολύ καταρτισμένη και πολύ προσιτή, που προσπάθησε

φιλότιμα να μας μεταδώσει γνώσεις και να μας δείξει πως, εκτός από τους καθηγητές μας, υπάρχουν ακόμα κάποιοι που ενδιαφέρονται πραγματικά για την πνευματική μας καλλιέργεια. Άνθρωποι σαν την κ. Σπυροπούλου αποτελούν , κατά τη γνώμη μου, <<κόσμημα>> στον χώρο της Παιδείας.

Γεωργία- Μαρία Μπακοπάνου

Στις αρχές Νοεμβρίου έγινε στο Σχολείο μας μία επίσκεψη από τη Σύμβουλο των Φιλολόγων. Ο σκοπός αυτής της επίσκεψης ήταν να συναντηθεί με τους μαθητές που συμμετέχουν στο Πρόγραμμα «Λογοτεχνικές Δημιουργίες». Κατά τη διάρκεια αυτής της συνάντησης η σύμβουλος μέσα σε ένα ευχάριστο και δημιουργικό δώρο προσπάθησε να μας διδάξει μεθόδους για τη δημιουργική γραφή. Η προσπάθειά της ήταν πολύ επωφελής για εμάς, καθώς μέσα από την εισήγησή της και το διάλογο μαζί της, με διάφορες δραστηριότητες και γενικότερα μέσα σε ένα πνεύμα συνεργασίας καταφέραμε να μάθουμε καινούργια πράγματα όσον αφορά στη λογοτεχνική γραφή. Θα ήταν χαρά μας να ξαναγίνει μια τέτοια συνάντηση με δεδομένο ότι αποκομίσαμε πολλά από την πρώτη.

Αντρέα Αλίνα Μπαϊκοεάνου

Η συνάντησή μας με τη Σύμβουλο των Φιλολόγων στις 9-11-2015 ήταν ευχάριστη κι εποικοδομητική, γιατί μας έδωσε την ευκαιρία να μάθουμε κάποια βασικά πράγματα για τη δημιουργική γραφή. Την ευχαριστούμε πολύ κι ελπίζουμε να την έχουμε και πάλι κοντά μας.

Σούλλα Ροζαλίνα

Η συνάντησή μας με τη Σύμβουλο ήταν ευχάριστη κι εποικοδομητική, γιατί κατά τη διάρκειά της αποκτήσαμε γνώσεις και ιδέες που θα μας βοηθήσουν ουσιαστικά στη λογοτεχνική δημιουργία. Την ευχαριστούμε πολύ για την ενθάρρυνση και την καθοδήγηση που μας προσέφερε.

Ειρήνη- Παναγιώτα Ραμαντάνη

Η συνάντηση με τη Σύμβουλο των Φιλολόγων του σχολείου μας θεωρώ πως ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία και πως όσα συζητήσαμε είναι χρήσιμα γενικότερα αλλά και θα βοηθήσουν στη βελτίωση της ποιότητας των διηγημάτων που θα ακολουθήσουν.

Στέλλα Νούρο

Η συμμετοχή μας στο εργαστήρι δημιουργικής γραφής ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία να εμπλουτίσουμε και να διευρύνουμε τις γνώσεις μας . Ήταν μια εποικοδομητική συνάντηση που μας έμαθε τρόπους δημιουργικής γραφής και έμπνευσης. Μας έδωσε το κίνητρο να εμπνευστούμε και να δημιουργήσουμε και δικά μας λογοτεχνικά κείμενα. Ευελπιστούμε να έχουμε την ευκαιρία να συνεργαστούμε και πάλι με την κυρία Σπυροπούλου.

Μαριλένα Μπούκα

Η συνάντηση με τη Σύμβουλο μου έμεινε αξέχαστη. Μπορώ να πω πως ένιωσα μια ζεστασιά σε αυτή τη συνεργασία και διδάχθηκα πολλά.

Βίβιαν Νάτσικα